

จักรพรรดิ  
อัสติง

黒月光拿稳

BE

2

剧本

กิ่งหลิวเหวยจื่อ 藤萝为枝 เนียน  
แม่น้ำน้อย ใปล่า



**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก  
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่  
[www.facebook.com/morethanlovebook](http://www.facebook.com/morethanlovebook)



# คำนำ



เป็นอย่างไรกันบ้างคะ 'จันทราอัสดง' เล่ม 1 ที่นักอ่านทุกท่านอ่านจบกันไป สนุกน่าติดตามสมการรอคอยกันหรือไม่ ตัวละครในเรื่องนี้มีเสน่ห์จริงๆ นะคะ ไม่ว่าจะ เป็นมารปีศาจ เทพเซียน หรือมนุษย์ธรรมดา ก็มีสิ่งที่ทำให้เราสนใจในความเป็นมาของแต่ละคนอยู่ สำหรับเล่ม 1 ตัวละครที่น่าสนใจจนยืนหนึ่งในเล่มเลยคงจะเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจาก 'ถานไถจิ้น' พระเอกของเราซึ่งไม่มีความเป็นคนดีให้เราได้เห็นสักเศษเสี้ยว ทำเอาในช่วงแรกยังหวั่นใจแทนนางเอกว่าจะรักคนที่เลวร้ายแบบนี้ได้จริงๆ หรือ ทว่าพออ่านไปจนจบเล่ม 1 ก็รู้แล้วว่าเขาทั้งสองต่างมีบางอย่างที่ไม่ธรรมดา มีความแตกต่างกันมากจนสามารถนำความต่างนั้นมารวมกันแล้วทำให้เรื่องนี้สมบูรณ์แบบได้

ซึ่งใน 'จันทราอัสดง' เล่ม 2 นี้เองที่นักอ่านทุกท่านจะได้เห็นมุมมองของทั้งสองอย่างชัดเจนมากขึ้น เราจะไม่สงสัยในความคิดเลวของตัวละครอีกแล้ว แต่จะพุ่งเป้าไปที่ปมต่างๆ ซึ่งมีมากมายเหลือเกินแทน มิใช่เพียงเรื่องเซียนมาหาหนทางปราบมารเช่นนี้จะมีคำว่า 'รัก' เข้ามาเกี่ยวข้องได้อย่างไร แต่เป็นเพราะเหตุใดถานไถจิ้นจึงยังเก็บ 'เยี่ยซี้คู่' เอาไว้ข้างกายอย่างนั้น ทั้งๆ ที่เกลียดชังนางหนักหนา และหลิตูซู่จะใช้วิธีใดกำจัดเขาให้สิ้นซากได้อย่างแท้จริง ที่สำคัญอีกอย่างคือในเล่มนี้จะมีช่วงเวลาที่พักพวกเขาต้องเข้าไปในห้วงฝันด้วยกัน ทว่าอยู่ในนั้นเนิ่นนานกว่าตอนเล่ม 1 มาก และเรื่องราวก็แสนจะซาบซึ้งกินใจเสียเหลือเกิน ส่วนว่าความซาบซึ้งกินใจนี้จะกินใจญูมารได้หรือไม่ ติดตามได้ในหน้าต่อไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส



เสียงฝีเท้าดังขึ้นยามราตรี มีคนเปิดประตูห้องซังและประคองนางขึ้นมา  
ชุดคลุมสีนิลของเขาเจือไอเย็นของค่าคืนในฤดูหนาวและสายฝน  
หลิวซุซุซุดตัวอยู่ในอ้อมอกเขาโดยไม่รู้ตัว ร่างกายสั่นสะท้าน

เขาโอบกอดนางแน่น “ช้าเร็วเราจะต้องฆ่าเจ้าแน่!”

นางไม่มีท่าที่ตอบสนองใดๆ

ถ่านไถ่จิ้นบีบได้คางนาง ก่อนที่เขาจะดื่มน้ำอุ่นเข้าไปอีกหนึ่ง  
ประกบริมฝีปากนางและป้อนน้ำให้

หญิงสาวกลืนน้ำลงไปโดยสัญชาตญาณ น้ำอุ่นไหลลงไปตาม  
ลำคอขาวกระจ่างงดงามของนาง

เขาผละออกจากริมฝีปากนาง เผยสีหน้าเยาะหยันจางๆ พอเยาะหยัน  
เสร็จแล้วก็ยังคงป้อนน้ำด้วยวิธีการเดิมอีกหลายอีก

ในที่สุดริมฝีปากแห่งผากของหญิงสาวก็ดูดีขึ้นเล็กน้อย

รอยฟกช้ำบนหน้าถ่านไถ่จิ้นยังไม่จางไป เขาซุกไปบนหน้ากับชอกคองนาง  
เนิ่นนานที่มีได้เอื่อยอะไร



# แนะนำตัวละคร



\* หลี่ชูชู

บุตรีของเจ้าสำนักเขียนอันดับหนึ่ง เดิมทีเป็นบุคคลฐานะสูงส่งผู้หนึ่ง รับภารกิจให้มาหยุดยั้งต้นตอของยุคสมัยที่มารร้ายครองโลก โดยเข้ามาอยู่ในร่างของเยี่ยซีอู่

\* ถานไถ่จิ้น

บุรุษที่เยี่ยซีอู่แต่งให้ เป็นเป้าหมายในภารกิจของหลี่ชูชู ภายนอกดูอ่อนแอไร้พิษภัย แต่ความจริงเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งในอนาคตคือจอมมารที่เข่นฆ่าคนเป็นเปื้อน

\* เยี่ยปิงฉาง

พี่สาวคนโตของเยี่ยซีอู่ที่เกิดจากอนุ แต่งเป็นชายารองให้องค์ชายหกเซียวหลิน ได้รับความรักใคร่จากเขาเต็มเปี่ยม จนนางกลัวว่าจะสูญเสียเขาไป

\* เซียวหลิน

เซวียนอ่องหรือองค์ชายหก ชมชอบและรักใคร่เยี่ยปิงฉางเพียงผู้เดียวเสมอมา เก่งกาจทั้งบู้และนู้ เป็นตัวเลือกที่ดีเยี่ยมสำหรับตำแหน่งฮ่องเต้ต่อไป

\* ผังอี่จื่อ

บัณฑิตจ้วงหยวนรองเสนาบดีกรมพิธีการคนปัจจุบัน ชมชอบเยี่ยปิงฉาง เป็นขุนนางของราชสำนักที่ดีมากที่สุดผู้หนึ่ง

## 33

ก่อนออกจากห้องหลීซุซุขบคิดดูแล้ว ยังคงรู้สึกไม่มั่นใจ จึงหยิบ  
ยันต์เหลืองออกมา นางจึงยันต์เหลืองครู่หนึ่ง ตัววิปริตน้อยนินสัย  
แปลกประหลาด ทั้งยังขี้ระแวง นางมีอาภะประมาทศัตรู

ยันต์เคลื่อนย้ายเป็นไม้ตายของนาง ต้องเก็บรักษาไว้ให้ดี  
หลීซุซุเสียเวลาอยู่ในห้องเนิ่นนาน พอเดินออกไปก็ถูกคนขวางไว้  
สาวใช้เอ่ยเสียงเย็น "แม่นางหยุดก่อน โปรดให้พวกข้าตรวจสอบ  
ด้วย"

นางไม่มีที่ท่าว่าจะขออนุญาตจากหลīซุซุ หลīซุซุสกดขี่มือนางไว้  
"ทานไถ่จันให้เจ้ามาตรวจสอบหรือ"

สาวใช้ตอบด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ "องค์ชายบอกว่าแม่นาง  
มากด้วยอุบาย ให้ลับเขี้ยวเล็บเสียก่อนค่อยส่งตัวไป" นางตรวจดูละเอียดยับ  
ก็ค้นเจอผงยาห่อหนึ่งจากเอาจของหลīซุซุ



สาวใช้สุดตมและเหลือบมองหลี่ชูชูอย่างประหลาดใจพลงเอยว่า  
"เครื่องหอมมอมเมาของเผ่าข้า"

หลี่ชูชูฉีกยิ้มประดักประเดิดให้นาง

มือของสาวใช้เลื่อนลงไปอีก ค้นเจอของเบ็ดเตล็ดยิบย่อยจำนวนหนึ่ง  
สุดท้ายแม้แต่เส้นผมของหลี่ชูชูยังไม่ละเว้น ดึงปิ่นปักผมของหลี่ชูชูออก  
"พวกนี้ล้วนเป็นของมีคม แม่นางไปร้ายรำ ผูกผมด้วยแถบผ้าไหมก็เพียงพอ"  
ว่าพลงกั๊กมือ จากนั้นสาวใช้อีกคนนำแถบผ้าไหมสีชาวมมาผูกผมให้หลี่ชูชู  
อย่างเรียบง่าย

ครันเห็นโกวอวี่ที่กลายเป็นกำไลข้อมือบนมือของหลี่ชูชู สาวใช้ก็  
ทำท่าจะถอดมันออก

แต่การกลายรูปของโกวอวี่พอดีกับข้อมือหลี่ชูชูเสียจนไม่มีช่องว่าง  
หลี่ชูชูเอ่ยว่า "นี่เป็นของที่ข้าสวมใส่ตั้งแต่เด็ก ถอดไม่ออกหรือ  
เจ้าคงไม่ถึงขั้นตัดมือข้ากระมัง ไม่มีมือแล้วจะร้ายรำได้อย่างไร"

สาวใช้พยายามอยู่ครู่หนึ่ง พบว่าเป็นดังที่หลี่ชูชูว่าจริงๆ ทั้งยังเห็น  
กำไลเรียบสิ้นแวววาว น่าจะไม่มีกลไกใดๆ ซ่อนอยู่ จึงได้แต่ล้มเลิก  
ความพยายาม

หลี่ชูชูกุมข้อมือตนเองที่ถูกทารุณจนเจ็บระบม อดพูดขึ้นไม่ได้ "ถ้า  
องค์ชายของพวกเจ้ากลัวตายถึงเพียงนี้ ก็ไม่ควรปล่อยข้าออกมา"

สาวใช้หาได้สะทสะท้านกับคำพูดของนางไม่ "ท่านตามข้ามาที่  
เรือนหน้า"

หลี่ชูชูหอบแขนเสื้อน้ำสีขาวของตนเอง เดินตามนางไป

จังหวะที่สาวใช้ไม่ทันสังเกต หลี่ชูชูคว้ามือไปกลางอากาศบริเวณ  
ข้างเอวของสาวใช้ กระดาษยันต์แผ่นหนึ่งไหลเข้าไปในแขนเสื้อของหลี่ชูชู

อย่างเงียบเชียบ

หลีซุซุโค้งมุมปาก ซ่อนกระตาศยันตีให้ตี

สมัยก่อนตอนบิดาเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วหล้า เคยเห็นการเล่นกลในโลกมนุษย์ วันเวลาในภูเขานั้นน่าเบื่อ เขาจึงนำของแปลกใหม่เหล่านี้มาหลอกล่อหลีซุซุ

หลีซุซุเห็นแล้วรู้สึกสนุกสนานยิ่ง มนุษย์ทั่วไปเฉลียวฉลาด แม้ไม่มีพลังวิเศษ แต่กลับมีหัวสมองที่เปี่ยมด้วยปัญญา

ไม่ว่าอย่างไรสาวใช้ก็คิดไม่ถึงว่าจังหวะที่หลีซุซุจใจซัดขวางนางได้ซ่อนของไว้ที่ตัวของนางแล้ว

ตอนใกล้ถึงลานเรือนด้านหน้า สาวใช้ถามหลีซุซุว่า "ท่านต้องการบทเพลงเช่นไร"

หลีซุซุตอบอย่างไม่ใส่ใจ "เช่นไรก็ได้"

สาวใช้มุ่นคิ้วพลางคิดในใจว่า คนผู้นี้ช่างอวดดีจริงๆ ไม่ว่าท่วงทำนองเช่นไร นางก็ล้วนรำยรำตามจังหวะได้เช่นนั้นหรือ

เมื่อมาถึงลานเรือน สาวใช้เอ่ยขึ้น "องค์ชาย คนมาถึงแล้วเจ้าค่ะ"

หยางจี้รินสุราให้ถานไถจิ้น เขาเป็นคนเจ้าเล่ห์ผู้หนึ่ง ย่อมดูออกว่าถานไถจิ้นชอบฟังเขาเล่าเรื่องพิชชนอนกู่ของเผ่าอี่เยวี่ จึงเลือกเรื่องพวกนี้มาเล่าให้ถานไถจิ้นฟัง

หยางจี้รู้ดีว่าถานไถจิ้นจะพักอยู่ที่ชายแดนไม่นาน จัดการเรื่องราวเรียบร้อยก็จะเดินทางกลับแคว้นโจว

ข้างนอกเริ่มทำสงครามแล้ว ถานไถจิ้นเปี่ยมด้วยความทะเยอทะยาน จะต้องชิงเอาได้หล้านี้มาเป็นของตนอย่างแน่นอน





หยางจี้ประจบเขาไว้ย้อมเป็นประโยชน์กับตน หากถ่านไถ่จิ้นชนะ เขาย้อมเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ หากพ่ายแพ้ เผ่าอี่เยวี่ก็สามารถซ่อนตัวหาทางหนีที่ได้อื่น

เผ่าอี่เยวี่เดิมเชี่ยวชาญการหลบซ่อนอยู่แล้ว หลายปีมานี้ยุคสมัยผลัดเปลี่ยน ขุนเขธาธาเกิดการเปลี่ยนแปลง มีเพียงเผ่าอี่เยวี่ที่ยังดำรงอยู่สืบมาอย่างดื้อรั้น

รอนจถ่านไถ่จิ้นนำกองทหารจากไป หยางจี้ก็จะเปลี่ยนตนเองกลายเป็นพ่อค้ามั่งคั่งที่เจ้าเล่ห์เพทุบายผู้หนึ่ง

ถ่านไถ่จิ้นหยิบจอกสุราขึ้นมา ได้ยินเสียงสาวใช้รายงาน เขาก็พลันชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะมองปากประตู

หยางจี้มองไปที่ประตูเช่นกัน

รูปโฉมและท่วงท่าของนางรำเผ่าอี่เยวี่ล้วนเป็นเลิศ ไฉนองค์ชายต้องยื่นกรรนาให้เซलयผู้หนึ่งมาร่ำรำไห่ให้ดูด้วย

ไม่นานหยางจี้ก็ได้เห็น 'เซलय' ผู้นั้น

เด็กสาวซึ่งสวมชุดนางรำสีขาวยาวของเผ่าอี่เยวี่ผู้นี้ ไม่รู้ใครเป็นคนหาเสื้อผ้าให้นาง มันออกจะใหญ่ไปสักหน่อย สายคาดเอวขยับแน่นช่วงเอวแบบบางของนาง คอเสื้อค่อนข้างหลวม

เทียบกับนางรำที่โตเป็นหญิงสาวเต็มตัว รูปร่างเข้ายวนกระซากวิญญานเหล่านั้น นี่ก็คือแม่นางน้อยที่ไม่ประสีประสาผู้หนึ่ง

แถบผ้าไหมสีขาวทึงตัวอยู่ด้านหลังศีรษะนาง ประดับด้วยไข่มุกเรียบงายเพียงไม่กี่เม็ด

ความรู้สึกแรกของหยางจี้คือเด็กสาวผู้นี้สะอาดมาก สะอาดจนให้ความรู้สึกเย็นชาบริสุทธิ์หลายส่วน

หยางจี้ดูไม่ออกว่าหลี่ชู่ชู่มีความพิเศษตรงที่ใด หากจะพูดถึงคนงามรูปโฉมของถ่านไถ่จิ้นเองจัดว่าอยู่ในอันดับต้นๆ กล่าวได้ว่าเห็นแล้วชวนตะลึง ส่วนเด็กสาวตรงหน้าแม้ใบหน้าจะไม่เลว ผิวพรรณก็ขาวผ่องกว่าคนทั่วไป กระนั้นถึงอย่างไรก็มิใช่รูปโฉมที่งามเฉิดฉินถึงเพียงนั้น

ทว่าหยางจี้สังเกตเห็นว่าพอนางเดินเข้ามา ร่างกายของถ่านไถ่จิ้นก็พลันเครียดเกร็งขึ้นเล็กน้อย ลูกตาดำขยับจ้องนางไม่กะพริบ นิ้วมือขององค์ชายกำหมัดตันริมฝีปากไว้โดยไม่รู้ตัวขณะจับจ้องหญิงสาว

นี่เป็นการกระทำที่แสดงถึงความรังเกียจและเหยียดหยัน ทว่าหยางจี้กลับมองเห็นความคาดหวังอยู่หลายส่วน

เพราะท่าทีของเขา หยางจี้จึงตั้งตารออย่างห้ามไม่อยู่พลางคิดในใจหรือเด็กสาวผู้นี้จะร้ายรำไรรำได้ดีเป็นพิเศษ

นอกจากพวกเขา บ่าวรับใช้หลายคนก็ปรนนิบัติอยู่ในเรือนต่างพิจารณาหลี่ชู่ชู่อย่างเงียบๆ เช่นกัน ทุกคนต่างคาดหวังว่าเด็กสาวจะแสดง 'การร้ายรำไรรำที่ชวนตะลึง'

หลี่ชู่ชู่เดินเข้ามา เกือบสะดุดแขนเสื้อน้ำยาวเพื่อยของตนเอง จนหกล้มหน้าคะมำ

เนื่องจากร้ายรำไรรำไม่เป็น นางจึงฝืนบั้นหน้าขริม วางท่าสูงศักดิ์เย็นชา ดวงตาประสานกับถ่านไถ่จิ้นที่กำลังใช้หลังมือตันริมฝีปาก

สี่ตาสบประสาน ถ่านไถ่จิ้นจ้องนางเขม็ง ชี้นางว่าด้านข้างพลางเอ่ยว่า "หากร้ายรำไรรำไรรำได้ดีเท่าพวกนาง ลากตัวออกไปประหาร"

"อะลุ่มอล่วยไม่ได้เลยหรือ" หลี่ชู่ชู่ถามเขา

ถ่านไถ่จิ้นกระดกริมฝีปาก "คนที่ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง ไม่มีสิทธิ์ที่จะอยู่ต่อไป"

หลี่ชู่ชู่รู้สึกว้าไบนางเขาแทบจะเสยยะยิ้มออกมาอยู่แล้ว จงใจเอานางไปเปรียบกับนางรำ เจตนาในใจของเขาชัดแจ๋งยิ่ง ดีมาก เช่นนั้นนางก็จะไม่เกรงใจแล้ว

นักดนตรีเริ่มบรรเลงเพลง เป็นบทเพลงท่วงทำนองรื่นเรีงบทหนึ่งสมัยที่อยู่บรรพตเขียนหลี่ชู่เคยฟังคนตีดพิณเป็นครั้งคราว พอมีความรู้เรื่องท่วงทำนองและดนตรีอยู่บ้าง นางอาศัยความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมสะบัดแขนเสื้อน้ำออก

ถ่านไถ่จิ้นเอนกายพิงเก้าอี้ ใช้แววตาเยาะหยันมองนางรำรำ  
เรือนร่างนางพลัวไหว ผ้าโปร่งสีขาวย่นร่างคลี่ออกเป็นชั้นๆ ดูงาม  
อย่างบริสุทธิ์จจนชวนให้คนตาลาย

ในช่วงเวลาสั้นๆ กลับไม่มีใครดูออกว่านางรำรำไม่เป็น  
หมวดเล็กของหยางจี้ซำบไปมา รู้สึกว่าท่ารำรำนี้แปลกใหม่ที่เดียว  
ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

หลี่ชู่ซุซบคิดในใจว่า การรำรำคงไม่ต่างจากการรำกระบี่มากนัก  
กระมัง

ปลายเท้าของนางสะกิดเบาๆ หมุนตัวอย่างนุ่มนวลไปตามจังหวะ  
และค่อยๆ เข้าใกล้ถ่านไถ่จิ้นอย่างแนบเนียน

ไม่นาน ไบนางของหยางจี้ก็ฉายแววสนเท่ห์ ใจนจึงรู้สึกว้าไ  
ไม่เหมือนการรำรำ กลับเหมือนการก่อกวนมากกว่า

แต่เมื่อถ่านไถ่จิ้นไม่เอ่ยอะไร เขาย่อมจะไม่สงสัย  
หยางจี้เหลือบมององค์ชายแวบหนึ่ง องค์ชายยังคงจ้องมองเด็กสาว  
ผู้นั้น

ชายกระโปร่งชุดนางรำของหลี่ชู่ซุซุหมุนตัวประหนึ่งบุปผาที่บานสะพรั่ง

ดอกหนึ่ง นางแบ่งสมาธิไปขบคิดในใจ ประเดี๋ยวจะใช้แขนเสื่อน้ำเกี้ยว  
กาสุราที่อุ่่นอยู่บนโต๊ะ สาดใส่หน้าคนวิปริตผู้นี้

กระนั้นคนค่านวณก็มีผู้ฟาลีชิต ตอนที่นางจะเกี้ยวกาสุราขึ้นมา  
กลับตระหนกกว่าแยะแล้ว การร่ายรำกับการฝึกบําเพ็ญเป็นคนละเรื่องกัน  
โดยสิ้นเชิง นางหมุนตัวตั้งไม่รู้กี่รอบ ทั้งยังเป็นไข เวลาหยุดจึงรู้สึก  
หัวสมองวิงเวียน แยกแยะทิศทางไม่ออก แขนเสื่อนางวาดผ่านกาสุรา  
ยังเกี่ยวไม่ขึ้น คนกลับยืนไม่มั่นคงและหงายล้มไปข้างหลัง

หยางจี้เห็นนางเผลอเข้ามา คิดว่านางจะลอบทำร้ายองค์ชายจึงรีบร้อง  
ว่า "องค์ชายระวัง!"

มิเพียงหยางจี้ แม่แต่รอยยิ้มหยันตรงมุมปากถานไถ่จิ้นยังแข็งค้าง  
เขามองผ้าโปร่งสีขาวเบื้องหน้าพลิวไหว พวงแก้มของเด็กสาวแดงชาน  
นางโชชัดโชเซ่ออันแรงเหมือนจะล้มลง

ภายใต้สายตาดันตระหนกของหยางจี้ รูม่านตาของถานไถ่จิ้น  
หดลงเล็กน้อย ไม่ได้ยินว่าหยางจี้พูดอะไร

ในใจเขาเหลือความคิดเพียงอย่างเดียวว่านางเป็นอะไรไป การกระทำ  
แทบไม่ผ่านการกลั่นกรอง คว่าแขนเสื่อน้ำของนางและรับตัวเด็กสาวไว้  
สุดท้ายนางล้มลงในอ้อมกอดเขา

สองคนกลิ้งไปด้วยกัน แถบผ้าไหมบนเส้นผมของเด็กสาวพันนิ้วมือเขา  
กลิ้งหอมจากเรือนร่างนางกัตกร้อนอากาศรอบด้านโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว

ชายกระโปรงสีขาวของนางซ้อนทับกับเสื้อคลุมสีดำของเขา เด็กสาว  
เหมือนผีเสื้อตัวหนึ่งที่แยกแยะทิศทางไม่ถูก ทั้งตัวลงในอ้อมกอดเขาอย่าง  
มีนง

หยางจี้ตะลึงพรึงเพริด คำว่า 'คู้่มักันองค์ชาย' ติดอยู่ในลำคอ



ถ่านไถ่จิ้นถูกหลี่ซู่ซู่กระโจนใส่จนล้มลงบนพื้น ยามสบประสานกับสายตาดูตื่นตกใจของนาง เขามองใบหน้าของนางที่ประชิดเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าว่างเปล่า

หลี่ซู่ซู่ก็ไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนี้ นางซบออยู่บนตัวเขา เด็กหนุ่มได้ร่างผมหอมปากแดง ใบหน้าขาวซีดดูอันตราย ทว่าดวงตากลับฉายแววเหม่อลอยหลายส่วน

ก่อนที่เขาจะดึงสติกลับมา หลี่ซู่ซู่จิกยิ้มให้เขา "ขอภัย"

ในเมื่อเจ้ารันทาที่เอง ข้าก็ไม่เกรงใจแล้ว

นางใช้แขนเสื้อน้ำรดคอถ่านไถ่จิ้น ดังคาด สีหน้าเลื่อนลอยบนใบหน้าเขาหายวับไปในพริบตา และเปลี่ยนเป็นโกรธจัด

หลี่ซู่ซู่รดแขนเสื้อน้ำแน่น นางลงมืออย่างมั่นคง แม่นยำ เจียบขาด รัดจนใบหน้าขาวซีดของเขาซีดแดงเรื่อประหนึ่งสีดอกท้อ

ถ่านไถ่จิ้นหางตาเจือสีแดงดงาม แววตากลับเหมือนมีเกล็ดน้ำแข็ง สีหน้ามีอาจอธิบายได้ด้วยคำว่า 'โกรธเกรี้ยว' เสียแล้ว หลี่ซู่ซู่รู้สึกว่าการปล่อยเขาตอนนี้ เขาจะต้องชกกระบี่ด้านข้างออกมาและสับนางเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นแน่นอน

หลี่ซู่ซู่จิกยิ้มให้เขา เอ่ยเสียงดังกังวาน "คนเนรคุณ ใครให้เจ้าหลอกข้า!"

ถ่านไถ่จิ้นสีหน้าเหี้ยมเกรียม ไม่ปรินิพาทพูดสักคำ เพียงกำข้อมือของนางแน่น ถึงอย่างไรก็มีอาจให้นางรดคอเขาจนตายจริงๆ

ความเปลี่ยนแปลงนี้เหนือความคาดหมายของทุกคน หยางจี้รีบพูดขึ้น "นางปีศาจ ปล่อยองค์ชายเดี๋ยวนี้ล่ะ!"

หลี่ซู่ซู่พาถ่านไถ่จิ้นลุกขึ้นยืน นางรู้ว่าตัวประกันของตนเป็นคนบ้า

ที่ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น จึงรัดแขนเสื้อน้ำจางแน่น จงใจไม่让他าปรึกษาพูด  
 หลีซุซุพูดกับหยางจี้ "เจ้านะสีปีศาจ ปีศาจจึงจอกเจ็ดหางนาง  
 ถูกพวกเจ้าขังไว้ที่ใด ถ้าไม่บอกข้าจะฆ่าเขาเสีย"

หยางจี้ชำเลืองมองถ่านไถ่จิ้นแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายถูกรัดคอจน  
 พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว จึงรู้ว่าหลีซุซุเอาจริง

หยางจี้รีบเอ่ย "พาปีศาจจิ้งจอกมา"

ไม่นานก็มีคนหิ้วกรงเหล็กนิลใบหนึ่งมา ข้างในมีจิ้งจอกสี่เหลี่ยม  
 ตัวหนึ่งขดตัวอยู่

หลีซุซุถามมัน "เหวร้างอยู่ที่ใด"

อันที่จริงนางไม่ได้ตั้งความหวังไว้มากนัก ถึงอย่างไรปีศาจจิ้งจอก  
 ก็มีความแค้นกับตนเหมือนกัน แต่มีเพียงปีศาจระดับสูงเท่านั้นที่รู้ทางไป  
 เหวร้าง ทุกครั้งที่เจอปีศาจระดับสูง ยังไม่ทันเอ่ยปากถามก็สั่นเสียวก่อน  
 หลีซุซุไม่อยากไปหาปีศาจตนอื่นอีกแล้ว

บนตัวปีศาจจิ้งจอกมีกลิ่นอายแห่งความตายเข้มข้น

เมื่อได้ยินคำว่า 'เหวร้าง' สองคำ ปลายหูของปีศาจจิ้งจอกขยับ  
 เล็กน้อย ยกหัวขึ้น ในบรรดาปีศาจทั้งหมด ปีศาจจิ้งจอกน่าจะมีปัญญา  
 สูงสุด นางมองหลีซุซุ จากนั้นเหลือบมองถ่านไถ่จิ้น จู่ๆ ก็เอ่ยปาก  
 เสียงแหบแห้ง "เจ้าพาข้าไปด้วย ข้าจะพาเจ้าไปเหวร้าง"

หลีซุซุลังเล แม่นางจะอยากไปเหวร้าง แต่ปีศาจจิ้งจอกฆ่าคน  
 มากมายเพียงนั้น นางมีอาจหาหรือกับเสือเพื่อถลกหนัง\* ปล่อยปีศาจจิ้งจอก  
 ไป

ปีศาจจิ้งจอกเหมือนรู้นางคิดอะไรอยู่จึงเอ่ยขึ้น "ข้าไม่หนีหรอก

\* หาหรือกับเสือเพื่อถลกหนัง เปรียบเปรยถึงการหารีอกับคนอื่นโดยผลประโยชน์ขัดแย้งกัน หรือเจรจากับ  
 คนชั่วเพื่อให้อีกฝ่ายยอมสละผลประโยชน์ ซึ่งไม่มีทางประสบความสำเร็จ

บัดนี้ข้าคิดเพียงอยากตายเท่านั้น เจ้าสามารถพาข้าไปด้วย จากนั้นค่อยฆ่าข้า" อยู่ในมือถานไถ่จิ้น แม้กระทั่งร้องขอความตายยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

หลี่ชู่ทูลกล่าวตอบ "ได้"

นางจับถานไถ่จิ้นเป็นตัวประกันและสั่งให้คนเปิดกรง

หยางจี้แทบไม่กล้ามองสีหน้าขององค์ชาย เขาน่ากลัวเกินไปแล้วแต่ยามนี้ถานไถ่จิ้นอยู่ในมือของหลี่ชู่ทูล นางพูดอะไร พวกเขาได้แต่ต้องทำตามนั้น

ทั่วทั้งตัวปีศาจจิ้งจอกมีแต่เลือด ค่อยๆ เดินมาข้างกายหลี่ชู่ทูล

หลี่ชู่ทูลถามอีกฝ่ายว่า "เจ้าสามารถปิดโอปีศาจบนร่างตนเองได้หรือไม่"

ปีศาจจิ้งจอกตอบ "ได้"

หลี่ชู่ทูลพยักหน้า "เจ้าจับข้าไว้"

ปีศาจจิ้งจอกจับชายกระโปรงหลี่ชู่ทูล ไม่รู้นางถูกถานไถ่จิ้นบ่อนอะไรให้กิน บัดนี้แม้กระทั่งจำแลงกายยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

หลี่ชู่ทูลปล่อยถานไถ่จิ้นโดยผลักเขาไปหาหยางจี้

จับพลันเด็กหนุ่มหันกลับมาจับอาการนางไว้แน่น

หลี่ชู่ทูลเหลือบตาขึ้น เห็นหางตาแดงเรื่อของเขา ยังมีแววดาเคียดแค้น คอเขาถูกนางรัดจนบาดเจ็บ เปล่งเสียงไม่ออกแม้แต่คำเดียว

หลี่ชู่ทูลโค้งดวงตา ขยับริมฝีปากว่า "ลาก่อน" *ตัววิปริตน้อย ใครจะอยากอยู่เล่นกับเจ้า*

ยันต์เคลื่อนย้ายทำงาน หลี่ชู่ทูลหิ้วตัวปีศาจจิ้งจอกขึ้นมาและหายลับไปไหนแสงสีขาว ส่วนถานไถ่จิ้นที่คว่ำแขนเสื้อของนางแน่น กลับตั้งผ้าโปรงบาง

ออกมาได้เพียงชิ้นหนึ่ง ได้แต่มองควิดาโค้งลงของนางหายลับไปต่อหน้าต่อตาตนเอง

เขาถูกดีดออกจากชายอาคม สาวใช้รอบด้านเห็นสีหน้าถ่มทิ้งของเขา ต่างพากันคุกเข่าลงบนพื้น

หยางจี้บั้นหน้าก้าวเดินเข้าไปหา ยิ้มกระอักกระอ่วนเอ่ย "องค์ชายไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว"

ถานไถ่จิ้นถีบเขาอย่างแรง

คนโง่! ถึงขั้นปล่อยให้นางหนีไป ปล่อยตัวนางไปได้อย่างไร!

เขาชักกระบี่ออกมา ฟันไปที่หยางจี้ทันที

ท่าทางคลุ้มคลั่งเช่นนี้ หยางจี้เคยเห็นเสียที่ใด เขารับคุกเข่าลง "องค์ชายโปรดไว้ชีวิตข้า! ไว้ชีวิตข้าด้วย"

องครักษ์เยื้องในชุดดำผู้หนึ่งก้าวออกมา กุมกำปั้นคุกเข่าลงตรงหน้าถานไถ่จิ้น

ถานไถ่จิ้นปรับลมหายใจให้สงบ ดิ่งสติกลับมาได้ และโยนกระบี่พิกทั้ง

เขากระตุกยิ้มเป็นมิตรพลางกล่าวขอภัยออกมา ก่อนจะประคองหยางจี้ลุกขึ้น

หยางจี้สองขาสั่นเทา มองโบหน้าแยมยิ้มไว้พิษสงที่เจือแววขอภัยของถานไถ่จิ้น เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่ที่ตนคิดไปเองก่อนหน้านี้ว่าเผ่าอี่เยวี่ยจะสามารถถอนตัวอย่างปลอดภัยได้ ซ้ำยังเป็นความคิดที่ไร้เดียงสาเพียงใด

ถานไถ่จิ้นมองทิศทางที่หลิวซู่หุยตัวไปพร้อมใช้นิ้วมือลูบรอยรัดบนลำคอ

ชีวิตนี้อย่าให้ข้าพบเจอนางอีกเป็นอันขาด หาไม่แล้วล่ะก็!





เหมันต์ผันผ่าน คิมหันต์มาเยือน ไม่นานผืนแผ่นดินใหญ่ของดินแดน  
ภาคกลางก็เข้าสู่ฤดูวสันต์

แดนเหนือสุดกลับยังมีภูเขาน้ำแข็งเรียงราย

เด็กสาวในชุดสีม่วงผู้หนึ่งห่อตัวด้วยชุดคลุมกันลม อุ้มจิ้งจอกไว้ใน  
อ้อมอก กำลังมองลงไปจากกลางอากาศ

นกฮูกหิมะสยายปีกและบินร่อนลง มันสะบัดๆ ขน ก่อนจะให้หลี่ซู่ซู่  
กับปีศาจจิ้งจอกลงไปบนพื้น

หลี่ซู่ซู่ลูบหัวมัน "ขอบใจเจ้ามาก"

นกฮูกหิมะดูไถ่มีอนาง หดกายเล็กกลงและโฉบบินสู่เวหา

หลี่ซู่ซู่มองมันบินจากไปไกล นางเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าวันนั้น  
หลังจากหนีมาแล้วจะพบนกฮูกหิมะตัวนี้ นางจดจำมันได้ มันเป็นหนึ่งใน  
ตัววิ่งมที่ถูกวัดเทพและปีศาจต้นท้อตั้งดูดมา

ก่อนหน้านั้นนางปล่อยมันไป ทั้งยังบ่อน้ำยันตีให้มัน นกฮูกหิมะ  
พบนางอีกครั้งจึงมาส่งนางยังที่หมาย

ยามนี้เองเพียนหรวานในอ้อมแขนเอ่ยวาจาเหน็บแนมขึ้น "เจ้ามี  
อัธยาศัยดีไม่เลวนี่"

หลี่ซู่ซู่ไม่สนใจอีกฝ่าย "ทางเข้าหะวร้างอยู่ที่ใด"

"ไม่มีทางเข้า แต่เมื่อสิบปีก่อนปรากฏรอยแยก" มารปีศาจที่ถูกผนึกไว้  
อย่างพวกมันก็นี้ออกมาจากรอยแยกนี้

เพียนหรวานพูด "ข้าจะบอกวิธีเข้าออกรอยแยกให้กับเจ้า จากนั้น  
เจ้าสังหารข้าเถอะ"

หลี่ซู่ซู่มองนางด้วยความรู้สึกซับซ้อน "เจ้า..."

ดวงตาเพียนหรวานฉายแววเหยียดหยัน "เจียงเหวราตายแล้ว ข้าจะ

ดูพลังจากคนไปด้วยเหตุใดอีก สมัยที่เงินซึ่งชีวิตยังอยู่ ท่านยายเคยบอก  
ว่าไม่ว่าใครที่ก้าวสู่เส้นทางการทำงานบำเพ็ญมาร ดูพลังของผู้อื่น ช้าเร็ว  
ย่อมต้องตายอยู่ใต้อสนีเคราะห์"

"ทั้งที่รู้ดีว่าเป็นเส้นทางที่มีอายุย้อนกลับ แต่เจ้ายังคงเลือกเดินไป  
บนเส้นทางนี้ ต่อให้เจียงเหรากลายเป็นปีศาจอันป่า เจ้าก็ไม่อาจอยู่ร่วม  
กับเขาได้"

เพียนหรรณไม่พูดจา นางย่อมรู้ดีอยู่แล้ว แต่การรักคนผู้หนึ่ง ต่อให้  
มีเวลาเพียงชั่วครู่ เกิดทิวาตายราตรี ก็ไม่นึกเสียใจภายหลัง

หลี่ซุซุคิดถึงเยี่ยฉู่เฟิง "พี่รองของข้ายังรอเจ้าอยู่"

เพียนหรรณพูด "เขาฆ่าเจียงเหรา ข้าเกลียดเขา"

นางก้มหัวลง หลี่ซุซุมีอาจมองสีหน้าอารมณ์ใดๆ จากใบหน้าของ  
จิ้งจอกตัวหนึ่งได้

หลี่ซุซุไม่รู้ว่าเพียนหรรณเคยรักพี่รองของนางบ้างหรือไม่ ทั้งไม่รู้ว่า  
หากเยี่ยฉู่เฟิงรู้ว่าเพียนหรรณตายไปแล้ว เขาจะรู้สึกอย่างไร

เพียนหรรณมองไปยังภูเขามิยะ "แม่หนูน้อย เจ้าชักนำเพลิงนรกเป็น  
หรือไม่"

หลี่ซุซุลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า

เพียนหรรณพูดต่อ "เจ้าเข้าไปในเหวร้างแล้ว มอบเพลิงนรกให้ข้าเถิด  
หากเจ้าได้พบเยี่ยฉู่เฟิงอีก บอกเขาแทนข้าที่ว่าข้าไม่เคยรักเขา เขาเองก็  
ไม่เคยรักข้า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นเพียงเพราะเขาถูกอาคมเสน่ห์ของข้า  
เท่านั้น"

หลี่ซุซุอึ้งงันไป

เพียนหรรณกำลังโกหก แม้จะเป็นจิ้งจอกเก้าหาง ก็ทำได้เพียง



ล่อลวงจิตใจคน มีอาจทำให้คนบังเกิดความรู้สึก 'รัก' ได้

ความรักกับความใคร่ เดิมทีเป็นสองสิ่งที่แตกต่างกันอยู่แล้ว อาคม  
เชื่อว่าทำได้ทุกอย่าง พี่รองรักเพื่อนทราน ทั้งใจทั้งเวลา ไม่สนใจไยดี  
สิ่งใด รักเพื่อนทรานอย่างแท้จริง

หลี่ชูชูเข้าใจอะไรบางอย่าง นางลูบหัวเพื่อนทราน "ได้"

เพื่อนทรานหลังน้ำตาพลาบงยืมพูด "เพลิงนรกแผดเผาสิ้น ข้ายอม  
ไปหาเจียงเหราได้อย่างสะอาดบริสุทธิ์ เจ้าเอียงหูเข้ามา..."

จากคำบอกเล่าของเพื่อนทราน บริเวณเชิงเขาของภูเขาหิมะ  
กลางอากาศจะมีรอยแยกสีดำเส้นหนึ่งเปิดออกซ้าๆ

เพื่อนทรานเดินไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับหลี่ชูชู ตรงนั้นมี  
เพลิงนรกลุกไหม้อยู่กองหนึ่ง กระนั้นแค่กองเดียวก็เพียงพอ เพียงพอที่จะ  
ทำให้เพื่อนทรานดวงจิตแตกซ่านวิญญาณสูญสลาย

ตอนที่ 5

ทฤษฎีเซต



# 34

รอจนไม่เห็นเงาร่างของเพียนหรานแล้ว หลีชูชูจึงก้าวเข้าไปใน  
รอยแยก

ฟ้าดินหมุนวน นางยังตั้งตัวไม่ติด ก็ร่วงตกลงไปจากกลางอากาศ  
ไม่รู้ผ่านไปนานเพียงใด ร่างของหลีชูชูกระแทกพื้น นางครางเสียงเบา  
หนึ่งที่

หลีชูชูค่อยๆ ลุกขึ้น นางเจ็บจนไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องให้ดี ปีนิจจิงจอก  
ยังคงเอาคือนางเป็นครั้งสุดท้าย คงเพราะก่อนหน้านี้สั่งสมความแค้นกันมา  
จึงจงใจทำให้หลีชูชูเจ็บตัวสักหน่อย ไม่บอกนางว่าเข้ามาในเหวร้างแล้ว  
ร่างกายจะตกลงไปไม่หยุดเช่นนี้

สถานที่ที่นางอยู่เหมือนสุสานแห่งหนึ่ง กลางอากาศมีสิ่งทีคล้าย  
เก้าอี้ปิลิวอยู่ บนท้องฟ้ากลับมีพระจันทร์สีน้ำเงินดวงหนึ่ง

หลีชูชูจ้องพระจันทร์ดวงนั้นครู่หนึ่งด้วยความฉงน

โกวอวี่พูดขึ้น "นั่นคือจันทรापี่ศาจ มีอยู่เฉพาะในห้วงร้างเท่านั้น"  
 หลี่ชู่ชู่เอ่ยกับมัน "ไหนเจ้าจึงฟื้นขึ้นมาเล่า"

โกวอวี่กล่าวตอบ "ท่านจะไปหาเต๋าเทวะ ข้าไม่วางใจ พยายามโดน  
 ถ้ำอสุรีในอากาศให้น้อยที่สุด ถ้ำอสุรีเหล่านี้ล้วนกลายรูปมาจากปรมาณูชน  
 ตอนนี้อยู่ท่านอยู่ในร่างของมนุษย์ธรรมดา สัมผัสมากจะอายุสั้นได้"

พูดจบมันจึงนึกขึ้นได้ว่าบุปผาเหนือพิภพอยู่ในร่างของหลี่ชู่ชู่  
 คำพูดนี้เท่ากับแปล่าประโยชน์ ดวงชะตาในชาตินี้ของนางถูกลิขิตเอาไว้  
 แล้ว เพียงแต่ไม่รู้จะตายอย่างไรเท่านั้น

หลี่ชู่ชู่เงยหน้ามองไป ปากทางเข้าห้วงมีแต่ความรกร้างวังเวง  
 วัชพืชขึ้นอยู่ทั่ว ดินบนพื้นส่งกลิ่นเน่าเหม็นคาว ภูแมลงหนุมต  
 ไต่คลานไปมา ยังมีค้างคาวหลายตัวเกาะอยู่บนต้นไม้ ใช้นัยน์ตาแดงฉาน  
 จับจ้องหลี่ชู่ชู่

โกวอวี่เอ่ยอธิบาย "พวกมันล้วนเป็นปีศาจระดับล่าง ไม่ต้องสนใจ  
 พวกมัน พวกเราไปหาท่านผู้อาวุโสเต๋าเทวะก็พอ"

หลี่ชู่ชู่พยักหน้า แหวกวัชพืชเดินเข้าไปข้างใน "ท่านผู้อาวุโสจะอยู่ที่  
 ใดหรือ"

โกวอวี่นั่งคิดครู่หนึ่งและตอบว่า "สงครามใหญ่ระหว่างเทพกับมาร  
 ครั้งก่อนผ่านมาหลายหมื่นปีแล้ว เต๋าเทวะมีสายเลือดเสวียนอู่\* ยุคบรรพกาล  
 เขาเฝ้าพิทักษ์ห้วงมาหมื่นปี ไม่แน่อาจจะหลอมรวมเข้ากับห้วง  
 ไปแล้ว เขาเป็นเทพองค์สุดท้ายในโลก"

การเพิ่มจำนวนของเทพเดิมเป็นเรื่องยากอยู่แล้ว สายเลือดบรรพกาล  
 ยิ่งมีน้อยนัก ปุถุชนบำเพ็ญเพียรเพื่อไขว่คว้ามรรคาสว่างที่สุดกลายเป็นเทพ

\* เสวียนอู่ เป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ประจำทิศเหนือตามความเชื่อของจีน รูปลักษณะผสมผสานระหว่างเต่ากับงู



ทว่าทวยเทพที่มีสายเลือดของเผ่าสวรรค์เหล่านั้นได้กลายเป็นความมั่นคงปลอดภัยของสามพิภพไปแล้ว พวกเขาต่อสู้อันตรายตาย จ่ายค่าตอบแทนอย่างแสนสาหัสเพื่อกำจัดพญามารตนก่อนและปีศาจระดับสูง

ผู้บำเพ็ญเพียรในภายหลังปฏิบัติตามคำสั่งของพวกเขา เดินทางมายังเหวร้างเพื่อฝึกมารปีศาจเป็นครั้งคราว บัดนี้พญามารหนุ่มกำลังจะฟื้นคืน เทพสวรรค์และมนุษย์ธรรมดาไม่มีผู้ใดสามารถสะกดพญามารองค์ใหม่ไว้ได้อีก

โกวอวี่รู้สึกสลดใจอยู่บ้าง มันเอ่ยว่า "เจ้านายน้อย ท่านต้องทำให้สำเร็จนะ"

หลี่ซู่ซู่ตอบ "ข้ารู้"

นางหยิบตะบันไฟอันหนึ่งออกมาจุดให้แสงสว่าง "ข้ายังหวังว่าลูกศิษย์สำนักเหิงหยางสักวันจะสามารถลงจากเขาไปฝึกฝนตนเองได้ ผู้คนในโลกมนุษย์ไม่จำเป็นต้องขายบุตรแลกอาหาร"

โกวอวี่พูด "สายเลือดของเผ่าเทพองค์สุดท้ายเฝ้าเหวร้างอยู่เพียงลำพังอดทนกับความเจ็บเหงาเดียวดายมานานนับหมื่นปี บางทีห้วงรับรู้ของเขาอาจกลายเป็นต้นไม้ต้นหนึ่งหรือหญ้ากอหนึ่งในเหวร้างไปแล้ว ท่านสังเกตให้มากหน่อย"

"ปีศาจอย่างจิ้งจอกเจ็ดหางหนีออกจากเหวร้าง ไม่รู้ว่าท่านผู้อาวุโสทราบหรือไม่"

โกวอวี่ถอนหายใจ "ต่อให้เขารู้ ก็มีอาจเดินออกจากเหวร้างไปจับปีศาจที่หลบหนีออกไปได้"

ถึงอย่างไรมารปีศาจเป็นพันเป็นหมื่นยังคงถูกผนึกไว้ที่นี่

ทั้งสองพูดคุยกันพลางสอดสายสายตามองไปรอบด้าน

แห้วร้างเหมือนสุสานขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่อำเภอภูพานจังหวัดเลย ครอบคลุมด้านมิดอกแยกแยะทิศทางได้ ประหนึ่งสถานที่ที่รกร้างไร้จุดสิ้นสุด บริเวณที่หมีชูชูเดินผ่าน ถึงขั้นมองเห็นโครงกระดูกสีขาวหลายโครง

โกวอวีพูดขึ้น "ปีศาจระดับล่างที่ถูกโยนลงมาในแห้วร้างและผืนนี้ไว้ในอดีต บัดนี้อาจเติบโตกลายเป็นปีศาจระดับสูงแล้ว ส่วนปีศาจระดับสูงในตอนนั้นก็คงแก่ตายอยู่ในแห้วร้างแล้วเป็นแน่"

ทว่าปีศาจไม่ยึดถือจารีตธรรมเนียม ไม่แน่นอนอาจให้กำเนิดมารปีศาจน้อยในแห้วร้าง ปีศาจบางกลุ่มความสามารถในการสืบพันธุ์อ่อนแอ แต่บางกลุ่มความสามารถในการสืบพันธุ์ก็แข็งแกร่ง

โกวอวีไม่เอ่ยถึงปีศาจที่มีนิสัยมากราคะพวกนั้น กลัวว่าจะเป็นการสอนสิ่งที่ไม่ดีให้เด็กน้อยอย่างหมีชูชูของตน

แต่ที่น่ายินดีคือพญามารมิได้ทิ้งทายาทไว้ หากไม่แล้วโลกต้องวุ่นวายแน่ โกวอวีคิดอย่างชั่วร้ายว่ามีความเป็นไปได้ที่พญามารอาจจะไม่ค่อยถนัดเรื่องอย่างว่า ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าพญามารนิสัยโหดเหี้ยมชอบการเช่นฆ่า แต่ไม่ได้บอกว่าชอบหลับนอนกับสตรี แม้กระทั่งถ่านไถเงินก็ไม่ยกเว้น

แต่ไม่รู้ว่าเขาทั้งสองครักษ์ฝายขวาที่ลือกันว่างามล้ำเลิศผู้นั้นมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

หมีชูชูโพล่งออกมากะทันหัน "มีเสียง"

ไม่ต้องให้โกวอวีบอก นางก็รีบหาที่ซ่อนตัวในทันที

ด้านข้างเป็นโครงกระดูกหลายโครง หมีชูชูดันโครงกระดูกเหล่านั้นออกไปข้างนอก กลืนหายใจและซ่อนตัวอยู่ด้านหลังโขดหินสีดำ

เสียงฝีเท้าสะเปะสะปะดังลอยมา หมีชูชูหลบมองออกไป เบื้องหน้า



มีงูหลายตัวกำลังล้อมโถงน้ำแข็งโถงหนึ่งไว้

สตรีที่ตัวเป็นมนุษย์หางเป็นงูเดินวนรอบโถงน้ำแข็ง เอ่ยเสียงขุ่นว่า "สั่งให้พวกเจ้าไปหารอยแยก พวกเจ้ากลับหาของสิ่งนี้ออกมา เจ้าพวกไม่เอาไหน!"

งูน้อยแลบลิ้นตอบ "ชื่อหนึ่งวิธยาโกรธเลย พวกข้าเพิ่งจะเห็นรอยแยกของสิ่งนี้ก็ตกลงมาจากท้องฟ้าแล้ว กระแทกใส่พวกข้าจนหมดสติ รอจนพวกข้าฟื้นขึ้นมา รอยแยกก็หายไปแล้ว"

ปีศาจที่มีชื่อว่า 'ชื่อหนึ่งวิ' โทสะปั่นป่วน พิเคราะห์โถงน้ำแข็ง "นี่เป็นมนุษย์ผู้หนึ่ง พวกเจ้ากลับถูกมนุษย์เด็กผู้หนึ่งกระแทกจนหมดสติไม่ง่ายเลยกว่าข้าจะสร้างหยกไร้แดนออกมาได้ กลับต้องมาแตกในมือของตัวโง่งมอย่างพวกเจ้า"

นางเดือดดาลยิ่งนัก สุดทำยฝืนข่มโทสะไว้ เลี้ยริมฝีปากเอ่ย "ช่างเถอะ ไม่ได้กินมนุษย์มานานแล้ว กินเขาเสียเลยดีกว่า" เอ่ยพลางตะมุ้มบนโถงศพและพยายามจะเปิดออก

แต่แล้วประกายสีทองดุจเข็มเล่มหนึ่งกลับพุ่งออกมา ชื่อหนึ่งวิสุดปากพลางหดมือกลับ มือของนางถูกลวกจนกลายเป็นสีแดงฉานวงใหญ่ นางจ้องเด็กน้อยด้วยความตระหนกระคนสงสัย ครั้งนี้แววดามีความสนใจเพิ่มขึ้นหลายส่วน

"โถงน้ำแข็งที่สร้างจากวาริอ่อน"

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว โกวอวีประหลาดใจมากเช่นกัน "ช่วงสงครามใหญ่ระหว่างเทพกับมาร วาริอ่อนเคยไหลลงสู่โลกมนุษย์ครั้งหนึ่ง แต่เวลาผ่านไปหลายปีตามหลักน่าจะหลงเหลืออยู่ในโลกมนุษย์ไม่มาก ค่อยๆ สูญหายไปแล้ว" "ไม่ว่าใครเก็บรวบรวมวาริอ่อนไว้ ทั้งยังคิดหาวิธีสร้างโถงน้ำแข็ง"

หลี่ซู่ซู่ถามขึ้นทันที "โลงน้ำแข็งที่สร้างจากวาริ้ออนมีประโยชน์  
อย่างไรหรือ"

โกวอวี่ตอบ "รักษาร่างกายไม่ให้เน่าเปื่อย ประคองชีวิตไว้"ไม่พูดถึง  
เรื่องอื่น แต่การทำให้วาริ้ออนจับตัวเป็นโลงน้ำแข็งก็ยากมากแล้ว คนที่  
อยู่ในโลงน้ำแข็งจะต้องมีความสำคัญมากแน่ๆ"

หลี่ซู่ซู่คิดวิเคราะห์ "สรรพคุณไม่ต่างจากไข่มุกหิมะหลังสักเท่าไรนี่นา"

โกวอวี่รีบแย้ง "ไม่เหมือนกัน ไข่มุกหิมะหลังทำได้เพียงรักษาศพ  
ไม่ให้เน่าเปื่อย แต่โลงน้ำแข็งวาริ้ออนสามารถซ่อมแซมร่างกาย  
มีประโยชน์กว่าไข่มุกหิมะหลังมาก"

ระหว่างที่หลี่ซู่ซู่กับโกวอวี่พูดคุยกัน ในมือของปีศาจงูตนนั้นปรากฏ  
แสงสีน้ำตาล พยายามจะละลายโลงน้ำแข็ง

โกวอวี่อ่านความคิดของนางออกจึงเอ่ยว่า "หากท่านคิดจะช่วย  
เด็กผู้นั้น ทางที่ดีควรทำอย่างลับๆ ปีศาจงูไม่สามารถละลายวาริ้ออนได้  
ในช่วงเวลาสั้นๆ รอนางจากไปแล้ว ทิ้งงูตัวน้อยให้อยู่เฝ้า ท่านค่อยพาคน  
จากไป"

หลี่ซู่ซู่เอ่ยตอบ "ได้"

เป็นเช่นที่โกวอวี่ว่า ปีศาจงูุ่นวายอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะจากไป ทิ้งงูน้อย  
ให้เฝ้าโลงน้ำแข็งไว้

งูยั่วเยี้ยมากมาย เห็นแล้วชวนให้รู้สึกขนพองสยองเกล้าทีเดียว

หลี่ซู่ซู่ดูแขนตนเองที่ขลุ่ยจนดูเหมือนหนังไก่ ก่อนจะฉีกชายกระโปรง  
กัदनิ้วมือให้เลือดออกและวาดยันต์สองแผ่น

เลือดเนื้อที่หลอมรวมเข้ากับบุปผาเหนือพิภพแล้ว มีประสิทธิภาพ  
ยิ่งกว่าผงชาติที่ทำจากเลือดของสัตว์ดุร้ายเสียอีก



หลีซุซุทำมือมุทรา "ไป!"

ยันต์กลายเป็นเหยี่ยวตัวหนึ่งที่มีแวงตาคมกริบ ทะยานเข้าไปในฝูงงู เหยี่ยวเดิมเป็นคู่ปรับของงูอยู่แล้ว พวกมันตื่นตระหนกจนลานครู่หนึ่งจึงพบว่า 'เหยี่ยวยักษ์' ตัวนี้ไม่กินพวกมัน กรงเล็บตะปบโลงน้ำแข็งและบินจากไปโดยไว

เหยี่ยวบินมาตรงหน้าหลีซุซุ นางปิดยันต์แผ่นหนึ่งลงบนโลงน้ำแข็ง 'ไม่มีเวลามองโฉมหน้าของเด็กน้อยในโลงน้ำแข็ง รีบหัดทั้งคนและโลงน้ำแข็งให้เล็กลงโดยเร็ว หลีซุซุเก็บโลงน้ำแข็งใส่แขนเสื้อแล้วโกยอ้าวทันที

โกวอวีพูด "วิ่งเร็วหน่อย งูพวกนั้นไล่ตามมาแล้ว"

หลีซุซุไม่กล้าหันกลับไป เวลานี้นางคิดถึงปีกของตนเองเหลือเกิน นางวิ่งไปในเหวร้าง ช่างหลังมีงูตามมาเป็นฝูง

เคราะห์ดีที่ปีศาจจะดั่งล่างพวกนั้นมึปัญญาไม่เพียงพอ หลีซุซุใช้กลตบตาเด็กน้อย พวกมันก็ตามมาไม่ทันแล้ว

หลีซุซุกำลังจะพรวนลมหายใจ ไหลกลับถูกคนตบด้วยฝ่ามือหนึ่งที นางยังไม่ทันตั้งตัว คนก็ลอยกระเด็นออกไปแล้ว กระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง ชื่อหนิวบีตตัว มองดูหลีซุซุด้วยแวงตาอันตราย

โกวอวีพูด "แยะแล้วๆ จัดการเด็กไปเรียบร้อย คนแก่กลับไหลมาอีก"

หลีซุซุเซ็ดคราบเลือดตรงมุมปาก ไม่มีเวลาคุยกับโกวอวี ก็ลุกขึ้น ทำท่าจะวิ่งต่อ

ถูกชั๊ดด้วยฝ่ามือเช่นนี้ ทำให้นางรู้สึกเหมือนไหลกำลังจะแตกสลาย หากไม่เพราะมีบุปผาเหนือพิภพ เมื่อครุ่นนางคงตายไปแล้ว

โกวอวีบังเกิดไหวพริบในช่วงเวลาคับขัน "เจ้านาย จะโยนโลงน้ำแข็งให้นางดีหรือไม่ แล้วพวกเราค่อยหนี"

หลี่ซู่ซู่ตอบ "โยนให้นางพวกเราก็หนีไม่รอดอยู่ดี" ปีศาจงูไม่มีทางปล่อยพวกนางไปแน่นอน

เวลานี้นางรู้สึกคิดถึงถานไถ่จิ้นอยู่บ้าง คนวิปริตผู้นั้นมีวิธีจัดการกับปีศาจได้ดีทีเดียว แต่กลับสู้ตนไม่ได้ เป็นอาวุธที่ร้ายกาจในการสังหารปีศาจโดยแท้

ร่างของชื่อหนี่ว์ขยายใหญ่ เพียงไม่นานงูเหลือมยักษ์หลายตัวตัวหนึ่งก็ขวางทางไปของหลี่ซู่ซู่ไว้

ชื่อหนี่ว์หรีตา "ไหนตัวเจ้าจึงมีกลิ่นของนางแพศยานั้ผู้นั้น"

ชื่อหนี่ว์แลบลิ้น สัมผัสกลิ่นในอากาศ

หลี่ซู่ซู่ถอยหลังอย่างไม่กระโตกกระตาก คิดถึงเลือดหัวใจที่เคยถูกดีดเข้ามาตรงหว่างคิ้วตน "เจ้าหมายถึงเพียนหรานหรือ"

ปีศาจงูตอบ "เจ้ารู้จักนางแพศยานั้ผู้นั้นด้วย?"

หลี่ซู่ซู่คิดในใจ ที่แท้เป็นศัตรูของเพียนหรานนี่เอง ก็ไม่แปลก ล้วนอยู่ในเหวร้างเหมือนกัน เหยหน้าไม่พบกั้หน้าก็ต้องเจอวันยังค่ำ

แต่ปีศาจงูร้ายกาจกว่าปีศาจจิ้งจอกเจ็ดหางอย่างเห็นได้ชัด ยามอยู่ในเงื่อมมือของปีศาจงู กระบวนท่าเดียวหลี่ซู่ซู่ยังไม่ไหวด้วยซ้ำ

หลี่ซู่ซู่ถูกลอกตารอบหนึ่ง "ใช่รู้จัก ข้าเป็นศัตรูกับจิ้งจอกเจ็ดหางตัวนั้น"

ปีศาจงูไม่ร้อนใจสังหารนางตามคาด สีหน้าประหลาดใจเอ่ยว่า "จิ้งจอกเจ็ดหาง? นางแพศยานั้ผู้นั้นไม่ใช่จิ้งจอกเก้าหางหรือ"

ผ่านไปครู่หนึ่งปีศาจงูก็หัวเราะฮาๆ ที่แท้ก็อย่างนี้เอง นางแพศยาเพียนหรานฝันผารอยแยกออกไป หางขาดไปสองหาง ตบะหลายพันปีถูกทำลาย แต่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เช่นนั้นแสดงว่านางต้องตายแล้วแน่นอน"

หลี่ซู่ซู่ตั้งงันไป เดิมทีเพียนหรานเป็นจิ้งจอกเก้าหางหรือ

พอคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ปีศาจจิ้งจอกสี่หางน้อยไปสำรวจเส้นทางนางเข้าใจแล้ว มารปีศาจคิดจะผ่านรอยแยกออกไป แพบจะต้องจ่ายค่าตอบแทนมหาศาล ตบะหลายพันปี หรืออาจเป็นหมื่นปีจะถูกทำลายสิ้น

แต่ก่อนปีศาจจิ้งจอกจะไม่ใช้คู่ต่อสู้ของเพียนหวน ทว่าเพียนหวนที่หนีออกไปร่างกายอ่อนแอ ยิ่ง แม้กระทั่งมนุชย์ธรรมดาก็ยังสู้ไม่ได้ ไม่แปลกที่ปีศาจจิ้งจอกจะไม่กล้าหนีออกไปเอง ได้แต่เฝ้ามองเท่านั้น

ปีศาจจิ้งจอกสี่หาง "ถึงเจ้าจะเป็นศัตรูของนาง แต่ข้าก็ยังกินเจ้าอยู่ดี" พุดจบนางก็พาดหางลงมา หลีซู่ซู่เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้วจึงหลบหนีอย่างหวุดหวิดและวิ่งหนีไป

หลีซู่ซู่วิ่งหนีโดยไม่เลือกทางไม่ทันได้มองว่าเบื้องหน้าเป็นสถานที่ใด พยายามหลบเลี่ยงไปมาอย่างเปลื้องแรงมาก

ปีศาจจิ้งจอกเข้าหลีซู่ซู่อย่างใจเย็น นางยกมือขึ้น หลีซู่ซู่ลอยขึ้นกลางอากาศ กุมคอตนเองไว้อย่างเจ็บปวด

ชื่อหนึ่งวิคัลลี้มชั่วร้ายพลางรวบนิ้วมือนั่น "แค่มนุชย์ตัวเล็กๆ คิดจะสู้กับข้าหรือ"

โลงน้ำแข็งในแขนเสื้อหลีซู่ซู่ร่วงลงบนพื้น คืบสู่ขนาดเดิม โลหิตบนตัวนางหยดลงบนโลงน้ำแข็ง

ชื่อหนึ่งวิคัลลี้มสนทนากับการได้เช่นหมา ไม่ทันสังเกตว่าโลงน้ำแข็งวาริอ่อนสั่นสะเทือน ทำท่าว่าจะหลอมละลาย

โกวอวีเห็นสถานการณ์ร้ายแรง เดิมทีคิดจะทุบหม้อข้าวจมเรือ\* ไม่คิดว่าโลงน้ำแข็งจะหมุ่นตัวและพุ่งเข้ามากะทันหัน ก่อนจะโจมตีชื่อหนึ่งวิคัลลี้ม

\* ทุบหม้อข้าวจมเรือ หมายถึงตัดสินใจเด็ดขาดที่จะทำจนถึงที่สุดโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด หรือพร้อมสละได้ทุกอย่างเพื่อชัยชนะ มีที่มาจากยุทธการที่จิวี่ลู่ คี้นั้นฝ่ายเซียงอวี (อุปัชฌาย์ หรือมือปาป้อง) หมายถึงด้านราชวงศ์จิน ทว่ามีกำลังคนน้อยกว่า เมื่อข้ามแม่น้ำแล้วจึงสั่งให้ทุบหม้อข้าวจมเรือของฝ่ายตนทิ้งไปเพื่อปลุกขวัญทหารให้สู้ตายไม่ถอยหนี จนทำให้มีชัยชนะฝ่ายจินในที่สุด

จนถอยไป

ชื่อหนึ่งนี่แผดเสียงร้องโหยหวน วารี่อ่อนทั้งหมดหลอมละลายอยู่บน  
ตัวนาง นางกลายเป็นงูเหลือมยักษ์ เกือบกักขังอยู่บนพื้น

หลี่ซู่ซู่ร่วงตกลงพื้น เด็กน้อยโบหน้าขาวซีดผู้หนึ่งกำลังมองนาง  
อย่างเลือนลอย

หลี่ซู่ซู่อดทนกับความเจ็บ เห็นท่าทางอ่อนปวกเปียกของเด็กน้อยแล้ว  
ย่อตัวลงตรงหน้าเขา "มา พี่สาวแบกเจ้านี่เอง"

ดวงตาเปียกชื้นของเด็กน้อยจ้องมองนาง กางแขนออกและเกาะหลังนาง  
ไว้

หลี่ซู่ซู่อดทนกับกลิ่นคาวโลหิตที่ตีขึ้นมาในลำคอ แบกเด็กน้อย  
วิ่งโซซัดโซเซ

เด็กน้อยเกาะอยู่บนหลังนางอย่างนิ่งสงบ ยังหันกลับไปมองปีศาจงู  
แวบหนึ่งด้วย เขาเม้มริมฝีปากเคี้ยวว่า "ปีศาจตามมาอีกแล้ว"

เด็กน้อยเห็นนางวิ่งอย่างลำบากถึงเพียงนี้จึงบอกว่า "ท่านวางข้าลง  
แล้วหนีไปเถอะ"

หลี่ซู่ซู่ตอบ "ถ้าเจ้าอยากช่วยข้าจริงๆ สังเกตหน่อยว่าควรหนีไป  
ทางใดดี"

เด็กน้อยอึ้งงันไป สูดหายใจพูดอย่างลังเล "ทางซ้ายมือดูเหมือนจะมี  
ศาลบรรพชนอยู่"

หลี่ซู่ซู่รักษาม้าตายเยี่ยงม้าเป็น\* ตัดสินใจวิ่งไปทางซ้าย

ชื่อหนึ่งวิ่งไล่ตามมา พอเห็นศาลเบื้องหน้าสีหน้าก็เปลี่ยนไป นางจ้อง

หลี่ซู่ซู่กับเด็กน้อยอย่างไม่สบอารมณ์ กัดฟันและจากไป

\* รักษาฆ่าตายเยี่ยงม้าเป็น เป็นสำนวน หมายถึงแม้จะรู้ว่าหมดทางแก้ไขเสียเวลา แต่ยังคงกอดความหวัง  
สุดท้าย พยายามอย่างถึงที่สุด



หลี่ซู่ซู่วิ่งเข้าไปในศาลบรรพชน เด็กน้อยหันกลับไปมอง "ปีศาจไม่ได้ตามมาแล้ว"

โกวเอวี่พูดอย่างตื่นเต้นยินดี "เจ้านายน้อย ดูตรงนั้นสิ"

ตรงเบาะรองที่ขาดการบำรุงรักษามีบุรุษผมขาวผู้หนึ่งนั่งหลับตาอยู่บนตัวเขาไม่มีไอปีศาจ รอบด้านเปล่งแสงสีขาวอ่อนโยน รอบกายยังมีกระแสปราณบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่มีอาจจับต้องได้ ครั้นรู้ลึกรู้ลึกว่าเขตอาคมของตนสะเทือน บุรุษผมขาวก็ลืมตาขึ้นช้าๆ

จะบรรยายดวงตาคู่นี้อย่างไรดี อ่างว่างเดียวดาย คล้ายจะเย็นชา แต่ก็เปี่ยมด้วยความเวทนาเห็นใจ

หนึ่งดวงตาแทนเวลาหนึ่งปี หลี่ซู่ซู่เหมือนจะเห็นเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วไปอย่างเชื่องช้าในดวงตาคู่นั้น

พอคิดว่าทั้งที่เขาเป็นเทพองค์หนึ่ง กลับต้องเฝ้าเหวร้างเพียงลำพังอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ไม่เห็นแสงตะวันตลอดกาลร่วมกับมารปีศาจนับไม่ถ้วน หลี่ซู่ซู่ก็รู้สึกแสบจมูก

หลี่ซู่ซู่วางเด็กน้อยลง โบกศีรษะอย่างเคารพนบนอบ

"ท่านผู้อาวุโส ข้าผู้น้อยหลี่ซู่ซู่ ด้วยความจำเป็นจึงบุกรุกเข้ามาที่นี้รบกวนท่าน ขอท่านโปรดอภัยด้วย"

ดวงตาสีเงินของบุรุษผมขาวจ้องมองนาง หากได้มีแววดำหนิไม่กลับกันในดวงตาก็มีแววยินดีหลายส่วน "ในที่สุดเจ้าก็มาเสียที"

หลี่ซู่ซู่ซ่อนตาขึ้นอย่างประหลาดใจ เด็กน้อยข้างหลังก็งุนงงเหมือนกัน บุรุษผมขาวมิได้พูดต่อ ทว่าอึดใจต่อมาเด็กน้อยก็หมดสติไป บุรุษผมขาวตรงหน้าเอ่ยกับหลี่ซู่ซู่ "เจ้ามานี่เกิด"

หลี่ซู่ซู่รีบก้าวเข้าไป เดินเข้าไปใกล้จึงพบว่าร่างของบุรุษผมขาว

ไปรุ่งแสงแล้ว เขายกมือขึ้น นิ้วมือแตะที่หว่างคิ้วของนาง

นั่นเป็นตำแหน่งของรอยแต่มสีแดงดูซาดในร่างเดิมของหลี่ซู่ซู่  
"นามของข้าคือจี้เจ้อ" เขาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

อาการบาดเจ็บภายในของหลี่ซู่ซู่ที่เกิดจากปีศาจงูถูกรักษาจนหาย  
อย่างช้าๆ นางเบิกตาที่ตาขาวตาดำตัดกันชัดเจน จ้องมองจี้เจ้อตาไม่กะพริบ  
นัยน์ตาสีเงินของเขาเจือยิ้ม ลุบผมนางเบาๆ "เจ้าเข้มแข็งทีเดียว"

หลี่ซู่ซู่ได้รับคำชมจากเทพองค์สุดท้ายในโลกก็เผยลักษณะของ  
เด็กน้อยออกมาอย่างหาได้ยาก นางรู้สึกวางตัวไม่ถูก จึงยิ้มอย่างขัดเขิน  
แม้แต่โกวอวี่ยังประหลาดใจ "เจ้านายน้อย ท่านเงินเป็นด้วยหรือ"  
จี้เจ้อหลุบตาเอ่ย "โกวอวี่เก้าชั้นฟ้า หายากยิ่งนัก"

ครานี้เป็นโกวอวี่ที่ทำตัวไม่ถูกบ้าง ตั้งก่ปีแล้วที่ไม่มีใครรู้ว่ามันเป็น  
สิ่งใดกันแน่ จี้เจ้อเอ่ยนามของมันกะทันหัน ทำเอามันรู้สึกโอบหน้าร้อนผ่าว  
ไปหมด

จี้เจ้อมิได้เปิดโปงความประดักประเดิดของโกวอวี่ พุดกับหลี่ซู่ซู่  
ด้วยน้ำเสียงเนิบช้านุ่มนวล "ข้าเฝ้าเหวร้างมานานเกินปี พลังเทพค่อยๆ  
สูญหาย เหวร้างเริ่มเกิดรอยแยก โลกนี้กำลังจะมีมารปีศาจอาละวาด"

หลี่ซู่ซู่ตอบว่า "ข้าผู้น้อยมาด้วยเรื่องนี้ บิดากับผู้อาวุโสทั้งหลาย  
หวังว่าหลี่ซู่ซู่จะสามารถเปลี่ยนทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อห้าร้อยปีก่อนได้  
ถอนกระดุมมาร หุดยังมิให้พญามารฟื้นคืน ขอท่านผู้อาวุโสโปรดชี้แนะ  
หนทางด้วยเถิด"

จี้เจ้อพูด "การถอนกระดุมมารมิใช่เรื่องง่ายตายถึงเพียงนั้น ไม่ว่า  
ต้องเสียสละสิ่งใด เจ้าล้วนยินดีอย่างนั้นหรือ"

หลี่ซู่ซู่ผงกศีรษะอย่างจริงจัง



นัยน์ตาสีเงินของจี้เจ้อกระจ่างใสบริสุทธิ์ เขามีได้เอ่ยคำพูดให้กำลังใจ  
ทั้งมิได้เอ่ยวาจาชวนให้หดท้อใจ เพียงพูดอย่างเข้าอกเข้าใจว่า "เมื่อเป็น  
เช่นนี้ เจ้าก็ไปลองดูเถิด"

เขาแบมือออก บนนั้นเป็นไข่มุกที่เปล่งประกายสีทองเม็ดหนึ่ง  
ไข่มุกกลอยจากฝ่ามือของจี้เจ้อมายังมือของหลี่ซู่ซู่

โกวอวี่พิเคราะห์อย่างละเอียด "นี่คือ...หยาดน้ำตาดับวิญญาน  
ข้าได้ยินมาว่าหยาดน้ำตาดับวิญญานสามารถแปรเปลี่ยนเป็นตะปูศักดิ์สิทธิ์  
แก้ดอก ดอกลงในร่างของมารร้าย แต่ไม่มีใครเคยเห็นหยาดน้ำตา  
ดับวิญญานมาก่อน"

"ก่อนเทพจะแตกดับเท่านั้นจึงจะเสกหยาดน้ำตาดับวิญญาน  
ออกมาได้"

หลี่ซู่ซู่เงยหน้า เปล่งเสียงอีกอึกว่า "ท่าน...ท่าน..."

จี้เจ้อยิ้มน้อยๆ "ใช่ ข้ากำลังจะแตกดับ"

น้ำเสียงเขาสุขุมราบเรียบ หลี่ซู่ซู่กับโกวอวี่ต่างไม่รู้จะพูดอะไรดี

ผ่านไปพักใหญ่โกวอวี่ก็เอ่ยถามเสียงค่อย "หยาดน้ำตาดับวิญญาน  
ต้องทำอะไรจึงจะกลายเป็นตะปูดับวิญญานเพื่อถอนกระดูกมารได้"

เรื่องนี้ไม่เคยมีใครทำมาก่อน ไม่ว่าใครล้วนไม่มีประสบการณ์

จี้เจ้อมองหลี่ซู่ซู่ "หนทางเดียวในการถอนกระดูกมารในโลกคือการ  
เปิดหัวใจของพญามาร ทำให้หยาดน้ำตาแปรเปลี่ยนเป็นตะปูศักดิ์สิทธิ์  
แก้ดอก แล้วค่อยตอกลงไปบนหัวใจเขาที่ละดอก"

หลี่ซู่ซู่ตะกุกตะกัก เอ่ยถามอย่างเหลือเชื่อ "เปิด...เปิดหัวใจของเขา?"

ไม่กระมัง ไม่ใช่ความหมายอย่างที่ข้าเข้าใจกระมัง!

จี้เจ้อยิ้มยิ้ม "เจ้าเป็นคนเฉลียวฉลาด จะต้องเข้าใจความหมาย

ของข้าแน่ ผนังของแห้วร้างจะถูกทำลายภายในสามปีอย่างแน่นอน เจ้า  
มีเวลาเพียงสามปีเท่านั้นที่จะใช้ตะปูศักดิ์สิทธิ์ตอกลงบนหัวใจเขา"

"กระนั้น..." จี๋เจ๋อมองนางพลางเอ่ยเสียงแผ่ว "โลกนี้น้อยคนนักที่  
รู้ว่าพญามารหาได้มีใยรักไม่"

หลี่ซู่ซู่กำหยาดน้ำตาตบวิญญูณในมือแน่น

ครานี้โกวอวีตะลึงงันไปด้วย

หลี่ซู่ซู่ยังอยากพูดอะไรอีก ทว่าจี๋เจ๋อกลับหลับตาลงอีกครั้งเสียแล้ว  
องค์เทพम्मขาร่างกายค่อยๆ ไปรุ่งแสง และสูญสลายไปกลางอากาศ



# 35

หลี่ซู่ซู่กำหยาดน้ำตาด้บวิญญาน ไช่มุกศักดิ์สิทธิ์เปล่งประกาย  
อ่อนโยนในมือนาง ดังเช่นเจ้านายของมันที่กำลังจะสูญสลายไป

สายลมอ่อนพัดผ่านเหวร้าง หลี่ซู่ซู่มองออกไปจากปากประตู  
พระจันทร์สีน้ำเงินเก็บรัศมีประหลาด พลังเทพปกคลุมเหวร้างชั้นแล้ว  
ชั้นเล่า บริเวณที่พลังเทพแผ่ไปถึง กระจุกขาวกระจัดกระจาย ผนังสีทอง  
สว่างวาบบนพื้นที่ทุกซุนของเหวร้าง

เหล่าปีศาจโผล่หัวออกมาอย่างประหลาดใจ แผลดเสียงร้องไหยหวน

โกวอวีพูด "จ้เจ๋อกำลังจะสูญสลาย เขายืนหยัดไม่ไหวนานแล้ว  
การสิ้นเปลืองพลังเป็นหมื่นปีทำให้เขามีอากเฝ้าเหวร้างได้อีกต่อไป ทำได้เพียง  
มองดูปีศาจหลบหนีออกไปอย่างไร้เรี่ยวแรง ก่อนที่เขาจะแตกดับ ได้กระจาย  
วิญญานเทพออกไปเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้ผนังในเหวร้าง เป็นเช่น  
ที่เขาบอก ผนังนี้อ่างมากก็อยู่ได้เพียงสามปีเท่านั้น"

สามปีให้หลัง เมื่อขาดการพิทักษ์จากเทพ พญามารพื้นตื่นเมื่อใด เหล่าปีศาจย่อมหลุดออกจากแห้วร้าง ได้หล้าโกลาหล

จุดแสงสี่ขาวตกลงบนมือของหลี่ชูซู นางถูกพลังนุ่มนวลขุมหนึ่ง ยกตัวขึ้น

โกวอวีเอ่ย "จีเจ้อจะส่งท่านกับเด็กน้อยผู้นี้ออกจากแห้วร้าง"

เป็นเช่นที่โกวอวีว่า หลี่ชูซูเห็นทิวทัศน์ในแห้วร้างห่างไกลออกไปทุกที จันทรภาพีศาจสีน้ำเงินดวงนั้นค่อยๆ อ่อนแสงลง

ผนึกสี่ทองกะพริบแสง เมื่อตระหนักถึงการแตกดับของเทพ ปีศาจ นับไม่ถ้วนในแห้วร้างพยายามจะหนีออกมา รวมถึงซื่อหนี่ว ไบหน่านาง ฉายความยินดี อยากรจะพุ่งออกจากรอยแยกแห้วร้างเช่นกัน

พลังเทพสี่ทองขุมหนึ่งแผ่กระจายไปในแห้วร้างอย่างมีอาจด้านทาน ปีศาจทั้งหมดไม่อาจขยับเขยื้อน

มีเพียงพลังเทพบนตัวหลี่ชูซูเท่านั้นที่อ่อนโยน ภาพสุดท้ายที่นาง เห็นก่อนหมดสติไปคือแห้วร้างห่างไกลออกไปมากขึ้นทุกที นางตกลงไปในรอยแยก

พลังเทพของจีเจ้อโอบอุ้มนางไว้ สกัดลมสลาตันที่พัดอยู่ในรอยแยก ส่งนางออกจากแห้วร้าง

รอยแยกสาดแสงสี่ทองและปิดลงช้าๆ

นอกแห้วร้างเป็นบรรพตเทียนซานในดินแดนเหนือสุด หิมะและน้ำแข็ง ปกคลุม ทอดสายตามองไป เห็นแต่สีขาวโพลน

ลมในรอยแยกรุนแรงเกินไป หลี่ชูซูนอนอยู่บนพื้นน้ำแข็งอย่าง ไม่ได้สติ

โกวอวีร้องเรียก "เจ้านายน้อย ตื่นเร็วเข้า!"



เปลือกตาของหลีซุซุขยับไหว ก่อนจะลืมตาขึ้น นางเห็นทัศนียภาพที่สะท้อนเข้าสู่สายตา ก็รู้ว่าออกมาจากเหวร้างแล้ว ข้างกายมีร่างเล็กยืนเฉยบนนอนอยู่

เป็นเด็กน้อยที่หลีซุซุช่วยมาจากเงื้อมมือของปีศาจ

เด็กน้อยใบหน้าขาวซีด มือกำสายเลือดของตนแน่น ยังไม่ฟื้นขึ้นมา

โกวอวีกล่าว "ลมในรอยแยกของเหวร้างรุนแรงเกินไป ร่างกายเขาไม่แข็งแรง ต่อให้ได้รับการปกป้องจากใจเฝ้าก็ยังไม่รู้สึกทรมาน"

หลีซุซุประคองเขาขึ้นมา เพิ่งจะมีเวลาสังเกตเด็กน้อยตอนนี้เอง

รูปโฉมของเขาผุดผ่องน่ารัก ใบหน้าเต็มไปด้วยความอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา

หลีซุซุพิจารณาเด็กน้อย อุดมุดขึ้นไม่ได้ "น่ารักกว่าถ่านไถ่จิ้นสมัยเป็นเด็กตั้งเยอะ"

โกวอวีเห็นด้วยอย่างยิ่ง "ก็นั่นแหละสิ"

ถ่านไถ่จิ้นในวัยเยาว์เวลาคลีฮัมดูชั่วร้ายอันตราย บางครั้งที่แสดงความไร้เดียงสาออกมากลับเป็นเวลาที่ฆ่าคน เห็นแล้วช่างชวนให้หนึ่งศีรษะชาวาบ

"ต่อให้น่ารักเพียงใดก็เป็นความยุ่งยากอย่างหนึ่ง ร่างกายเขามองปราดเดียวก็รู้ว่ามีปัญหา ถึงได้ถูกฉีกไว้ในโถงน้ำแข็งวารีอ่อน บังเอิญตกลงไปในเหวร้าง คิดไม่ถึงว่าจะถูกผีปลุกให้ตื่น" โกวอวีพูดต่อ "ตอนนี้ท่านต้องไปหาถ่านไถ่จิ้น แล้วเด็กผู้นี้จะทำอย่างไร"

หลีซุซุเอ่ยตอบ "พาเขาออกจากภูเขาน้ำแข็งก่อน ดูว่ามีครอบครัวใดสามารถรับเลี้ยงเขาได้หรือไม่"

โกวอวีพิจารณาเด็กน้อยพร้อมเอ่ยว่า "ยาก เว้นแต่จะมีปาฏิหาริย์

หาไม่แล้วด้วยสภาพร่างกายของเขาไม่อาจรอดชีวิตได้ ร่างกายอ่อนแอ แต่กำเนิด ถูกชุมทรัพย์ฟ้าดิน\* ยื้อชีวิตไว้ บัดนี้เขาสูญเสียที่พึ่งไป 'ไม่รู้จะอยู่ได้อีกนานเพียงใด'

หลี่ซู่ซู่บีบดวงหน้าเล็กของเด็กน้อย "ชีวิตเดิมที่ก็เป็นเรื่องราวของการต่อสู้ดิ้นรนอย่างถึงที่สุดอยู่แล้ว" หากสามารถเติบโตท่ามกลางลมแรง และฝนกระหน่ำได้ วันข้างหน้าเขาจะแข็งแกร่งกว่าทุกคน

ในโลกเช่นนี้ การมีชีวิตอยู่ของใครบ้างที่เป็นเรื่องง่ายเล่า

โกวอวีรู้สึกว่าคุณนี่หน้าคุ้นอยู่บ้าง แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ใดมาก่อน เมื่อขบคิดไม่ได้คำตอบ มันจึงเลิกคิด

"เจ้านายน้อย ข้าขอนอนพักก่อนนะ" ครั้งนี้ตื่นขึ้นมาเหนื่อยเกินไป มันรีบยุติการเดินเบลีงพลัง การเดินเบลีงพลังวิเศษแม้เพียงเศษเสี้ยว อาจส่งผลให้หลี่ซู่ซู่ไม่สามารถกลับไปยังมีติเวลาที่ถูกต้องในอนาคตได้

หลี่ซู่ซู่ตอบมัน "ได้"

บรรพตเทียนซานหนาวเย็นเกินไป หลี่ซู่ซู่บีบไหล่หิตวาดยันต์ เสกพญาอินทรีออกมาตัวหนึ่ง นางวางเด็กน้อยลงบนหลังอินทรี ก่อนที่ตนเองจะขึ้นไปนั่งด้วย

พญาอินทรีแบกสองคนบินออกจากบรรพตเทียนซาน โลหิตของหลี่ซู่ซู่มีอาจประคองอากาศไว้ได้อีก ได้แต่ให้พญาอินทรีร่อนกายลงบริเวณใกล้ๆ

นางแบกตัวเด็กน้อยที่สลบไสลเดินออกไปข้างนอก

เชิงเขาของบรรพตเทียนซานเป็นเส้นทางภูเขาคดเคี้ยวเส้นหนึ่ง มีสายน้ำไหลลงมาจากภูเขา ยิ่งเดินออกไปข้างนอก อากาศก็ยิ่งอบอุ่น

\* ในนิยายกำลังภายในหรือโลกบำเพ็ญเพียร ชุมทรัพย์ฟ้าดิน หมายถึงสมุนไพรรหรือแร่ที่มีคุณสมบัติพิเศษ กินแล้วช่วยเพิ่มพลังฝึกปรีช เพิ่มอายุขัย หรือรักษาโรค



นกระจอกส่งเสียงร้องเซ็งแซ่ในป่ากระโดดออกมามองพวกเขาด้วยความ  
สนใจใคร่รู้

หลี่ซู่ซู่เดินไปได้ไม่นานเหยงก็ออก ทั้งที่บรรพตเทียนซานอากาศ  
หนาวเหน็บ ไอน้ำข้างนอกจึงร้อนถึงเพียงนี้

เด็กชายตื่นขึ้นมาในเวลาี่เอง

กระรอกโผล่หัวออกมา ในปากเต็มไปด้วยเมล็ดสน ซ่อนตัวอยู่บน  
ต้นไม้มองดูพวกเขา

ขนตายาวของเขาจะพริบหลายที่ ก่อนจะตระหนักได้ว่ามีคนกำลัง  
แบกตนเดินอยู่

เด็กสาว hobbiesใจเบาๆ หน้าผากมีเม็ดเหงื่อผุดซึ่มเล็กน้อย  
ริมฝีปากดูนุ่มเนียนประหนึ่งกลีบบุปผา

เขามองใบหน้าด้านข้างของเด็กสาวอย่างนิ่งงัน นางใช้แถบผ้าไหม  
สีม่วงผูกมวยเป็นทรงดอกไม้ตูมสองซ้อบนศีรษะ พู่ระย้าสีม่วงทิ้งตัวอยู่  
ตรงจอนผม ดวงดงามน่ารัก

ร่างกายของเด็กสาวอ่อนนุ่ม เด็กชายพลันนึกถึงคำของมารดา  
ที่บอกว่าชายหญิงอายุสี่ขวบไม่นั่งร่วมโต๊ะจึงรู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง ตัดสินใจ  
หัดมือของตนเองที่พาดไหล่นางอยู่กลับมาอย่างเงียบๆ

หลี่ซู่ซู่รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวบนหลัง นางยิ้มพูด "เจ้าตื่นแล้วหรือ"

เด็กชายมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นแอบมองอีกแวบหนึ่ง เอ่ยด้วย  
น้ำเสียงเบาหวานนุ่มนวล "อืม ขอขอบคุณท่านที่ช่วยข้า ข้าตัวหนักมาก  
ท่านทำเช่นนี้จะเหนื่อยเอา วางข้าลงเถอะ ข้าเดินเองได้"

หลี่ซู่ซู่รู้สึกว่าเขาวางและน่ารักยิ่งนัก จึงวางเขาลงตามที่เขابอก  
"ข้าชื่อเยี่ยซู่ฉู่ เจ้าชื่ออะไร"

เด็กชายล้งเลศรู้หนึ่ง ก่อนตอบเสียงค่อย "ข้าชื่อเสี่ยวชาน"

ชื่อนี้ฟังดูก็รู้ว่ามิใช่ชื่อจริง เห็นท่าทางอึดอัดของเสี่ยวชานแล้ว  
หลี่ชู่ชู่มิได้เปิดโปงเขา

เด็กที่สามารถใช้โลงน้ำแข็งวารีอ่อน ร่างกายสวมชุดผ้าแพรที่  
ทอจากไหมหยก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางถูกตั้งชื่อว่า 'เสี่ยวชาน' เด็ดขาด

ไม่รู้เป็นเด็กน้อยจากตระกูลสูงศักดิ์มั่งคั่งตระกูลใด ชีวิตต้อง  
ระหกระเหินถึงขั้นนี้

เป็นเช่นที่โกวอวี่ว่า ในกสิยุคเช่นนี้คนที่บอบบางสูงศักดิ์เกินไป  
ไม่มีทางรอดชีวิตได้

หลี่ชู่ชู่ร้อนเหลือเกิน พอวางเสี่ยวชานลงแล้ว ก็รีบถอดชุดคลุม  
กันลมออกและโยนทิ้ง

เสี่ยวชานหน้าแดงกว่าเดิม

หลี่ชู่ชู่พูดขึ้น "เสี่ยวชาน เจ้าก็เห็นแล้ว โลงน้ำแข็งของเจ้าหลอมละลาย  
ข้าไม่อาจหาวารีอ่อนมาสร้างโลงให้เจ้าใหม่ได้ ต่อไปเจ้าคิดจะทำอย่างไร"  
นางยังคงตัดสินใจถามความเห็นของเขา

เสี่ยวชานมองนาง ก้มหน้าถามเสียงค่อย "ข้าติดตามท่านไปได้หรือไม่"

หลี่ชู่ชู่แปลกใจเล็กน้อย นางส่ายหน้าตอบว่า "ข้ามีธุระต้องทำ  
อันตรายนมาก มิอาจพาเจ้าไปด้วย"

ปลายนิ้วของเสี่ยวชานเป็นสีขาว เอยเพียงว่า "ไม่เป็นไร"

เขาก็มารู้ว่าตนเองเป็นตัวปัญหา

หากเขาต้องดิ้นไม่ยินยอม หลี่ชู่ชู่ยังสามารถแข่งใจได้ แต่เด็กผู้นี้  
ว่าง่ายเกินไปแล้ว ทำให้หลี่ชู่ชู่เกิดความรู้สึกผิดในใจ

โชคดีที่นางกระจ่างแจ้งว่าตอนนี้มิอาจตัดสินใจโดยใช้อารมณ์



หากตกไปอยู่ในมือถ่านไถ่จิ้น แม้แต่เพียงหนวยนยังอยากตาย นับประสาอะไรกับเด็กน้อยอ่อนแอผู้หนึ่ง

สองคนเดินไปได้พักหนึ่ง เสียงฝีเท้าพลันดังขึ้นในป่า

ตามมาด้วยเสียงของชายฉกรรจ์หยาบกระด้างคนหนึ่ง "พับฝ่า ย่ามันเถอะ! นี่มันโลกบ้าบออันใดกัน กองทัพแคว้นโจวจะบุกปล้นหมู่บ้าน พวกเราอยู่แล้ว หากไม่เพราะเหล่าจิวล่าสัตว์เป็น ป่านนี้อดตายไปนานแล้ว"

อีกเสียงหนึ่งเอ่ยว่า "ได้ยินว่าพวกเขาโจมตีมาถึงอิวโจวแล้ว 'ไม่รู้' ต้าชยาจะรับมือกับคนเถื่อนแคว้นโจวพวกนั้นได้อีกนานเพียงใด"

ชายฉกรรจ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงกระโชกโชกฮาก "แคว้นโจวเปลี่ยนฮ่องเต้แล้ว เจ้าไม่รู้รี"

"อะไรนะ เปลี่ยนฮ่องเต้!"

"เป็นเรื่องเมื่อสองวันก่อน ได้ยินว่าฮ่องเต้แคว้นโจวองค์ก่อนถูกน้องชายฆ่าตาย ตอนนีศพียงแฉวนอยู่ที่แม่น้ำไม่เหอตรงชายแดน" ชายฉกรรจ์ว่า

อีกคนดีอกดีใจ "ฮ่องเต้แคว้นโจวองค์ก่อนถ่านไถ่หมิงหล่างเลี้ยงปีศาจ สร้างความทุกข์เข็ญให้ปวงชน ตอนนีเปลี่ยนฮ่องเต้แล้ว ฮ่องเต้องค์ใหม่คงไม่โหดเหี้ยมเหมือนถ่านไถ่หมิงหล่างกระมัง"

ชายฉกรรจ์แค้นหัวเราะ "เจ้าว่าฮ่องเต้องค์ใหม่เมตตาเพียงใดเล่า ฟังว่าเขาจับตัวพี่ชายได้ มิได้ร้อนใจขึ้นครองบัลลังก์ กลับแล่นเนื้อพี่ชายออกมาที่ละชิ้น ควักลูกตา เอาไปให้สุนัขจรจัดกินเป็นอาหาร สองขา เหลือเพียงกระดูกสีขาว ล่อให้แมลงวันกับหนอนพิษมากัดแทะซอนไซ ถ่านไถ่หมิงหล่างถูกผูกไว้กับเสาธง ทนทรมานอยู่สามวันจึงจะสิ้นใจตาย ในที่สุด มีคนบอกว่าฮ่องเต้องค์ใหม่ไม่ร้อนขึ้นครองราชย์ เพราะ

ต้องการตีดำซำมาให้ได้เสียก่อนค่อยครองบัลลังก์"

อีกคนพูดอย่างเหลือเชื่อ "แต่ว่า...ถ่านไถหมิงหล่างเลี้ยงปีศาจไว้ มิใช่หรือ คือกแม่น้ำโมเหอ ปีศาจที่เขาเลี้ยงไว้ร่างกายมีขนาดเท่าภูเขา ลุกย่อมๆ แม้แต่แม่ทัพใหญ่เยี่ยยังแพ้พ่าย แล้วจะถูกฮ่องเต้องค์ใหม่สังหารได้อย่างไร"

ชาวบ้านแค่อายากใช้ชีวิตอย่างสงบมันคง เห็นได้ชัดว่าความโหดเหี้ยมอำมหิตของฮ่องเต้องค์ใหม่ของแคว้นโจวน่าสยดสยองยิ่งกว่าฮ่องเต้องค์ก่อน สร้างความหวาดผวาแก่ผู้คนจนยากจะรับได้จริงๆ

ชายฉกรรจ์ตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "ใครจะไปรู้เล่า ปีศาจอย่างไร ก็คือปีศาจ เจ้าคิดว่าเป็นหมาแมวทั่วไปหรือไรกัน"

นายพรานสองคนเดินไปข้างหน้า เจอหลี่ซู่ซู่กับเสี่ยวซานที่เดินสวนมา นายพรานทั้งสองตกใจ ต่างมองหน้ากันไปมา

ปาเซารักร้างแห่งนี้ ไฉนจึงมีเด็กสาวที่งดงามกับเด็กน้อยผู้หนึ่งได้ หรือว่า...

ไม่รอให้พวกเขาหน้าถอดสี หลี่ซู่ซู่รีบเอ่ยปากถาม "ขอถามพี่ชายทั้งสองท่านว่าฮ่องเต้ใหม่ของแคว้นโจวที่พวกท่านพูดถึง ชื่อถ่านไถจิ้นไช่หรือไม่"

พอเห็นน้ำเสียงนางเป็นมิตรบนร่างก็ไม่มีความรู้สึกเขี้ยวบนเลี้ยงปีศาจชายฉกรรจ์คนแรกขำกุกกักมากกว่าหนอยจึงเอ่ยตอบว่า "พวกเราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าฮ่องเต้ใหม่ชื่ออะไร"

หลี่ซู่ซู่ฟังพวกเขาคุยกันแล้วรู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้ไม่ดีนัก ประกอบกับอากาศที่ร้อนจนทนไม่ไหวเช่นนั้น ไม่เหมือนอากาศช่วงต้นเดือนสามตอนที่นางเข้าไปในเหวร้างแม้แต่หนอย



"พี่ชาย ตอนนี้เป็นเดือนใดแล้วหรือ"

นายพรานกล่าวตอบ "เดือนเจ็ดแล้ว แม่นาง เจ้ากับเด็กน้อยผู้นี้ ไฉนจึงมาอยู่ในป่าเขาได้"

"เดิมทีพวกเราขึ้นมาหาสมุนไพรรักษาโรค คิดไม่ถึงว่าอยู่ในป่าเขาตั้งนาน กลับไม่พบสมุนไพรรักษาเลยสักอย่าง"

ชายฉกรรจ์ว่า "ละแวกนี้ของพวกเราก็ไม่สงบแล้ว แคว้นโจรบุกโจมตี ล้วนอาศัยเขวียนต้องรักษาประตูเมืองไว้ แม่นาง เจ้าอย่าหาสมุนไพรรักษาโรคอีกเลย รีบกลับบ้านเถอะ แล้วย้ายไปที่นี้พร้อมกับครอบครัวของเจ้า"

สองคนนี้เป็นคนดี

หลี่ซู่ซู่ตอบเขา "ข้าทราบแล้ว จะรีบพาน้องชายกลับไปเดี๋ยวนี้ เมื่อครู่ได้ยินพวกท่านคุยกันว่า...แม่ทัพใหญ่เยี่ยพาย่ยศึกที่แม่น้ำโมเหอ เรื่องราวเป็นอย่างไรหรือ"

นายพรานถอนหายใจหนักๆ "ฮ่องเต้องค์ก่อนของแคว้นโจวเลี้ยงพยัคฆ์ตัวหนึ่ง ปีศาจตนนั้นสูงเท่าภูเขาถูกล้อมๆ สองทัพยังไม่ทันได้สู้กัน ทหารของแม่ทัพใหญ่เยี่ยก็ถูกพยัคฆ์ตัวนั้นกัดตายเสียก่อน พวกทหารบ้างกระจัดกระจาย บ้างหนีตายจ้าละหวั่น ไม่ทันเปิดศึกก็พ่ายแพ้เสียก่อน"

ชายฉกรรจ์เอ่ยต่อ "แม่น้ำโมเหอรักษาไว้ไม่อยู่ บัดนี้ตกเป็นของแคว้นโจวแล้ว"

หลี่ซู่ซู่รับถาม "แม่ทัพใหญ่เยี่ยไม่เป็นไรกระมัง"

"ได้ยินว่าบาดเจ็บสาหัส จวบจนตอนนี้ยังสลบไม่ฟื้น เขวียนต้องของพวกเรารักษาการณ์ไว้ใจแทนแม่ทัพใหญ่เยี่ย"

หลี่ซู่ซู่หัวใจหนักอึ้ง นางไม่คาดคิดเลยว่าตนเข้าไปในเหวร้างแค่นี้ไม่ถึงสามวันซัดๆ โลกภายนอกกลับผ่านไปสามเดือนแล้ว

เห็นที่เวลาในเหวร้างจะแตกต่างจากโลกภายนอก พอออกมาก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ สถานการณ์ย่ำแย่ถึงเพียงนี้ ข้อดีเพียงอย่างเดียว อาจเป็นเพราะความแปลกประหลาดของเหวร้าง ทำให้พืชหนอนไหมยิวสันตติในตัวนางมิได้กำเริบ

บัดนี้ถ่านไถ่จิ้นสังหารถ่านไถ่หมิงหล่าง ทั้งยังเผชิญหน้ากับกองทัพแค้วนซยาของเซียวหลิน บิดาได้รับบาดเจ็บ พี่ใหญ่ถูกพิษที่ด่านจยาอวี๋ พี่รองสวามิภักดิ์ถ่านไถ่จิ้น ไม่มีข่าวดีเลยสักอย่าง

เพียงพริบตาโลกมนุษย์ก็ย่างเข้าเดือนเจ็ด

หลี่ซู่ซู่ขอบคุนนายพรานทั้งสองคน และพาเสี่ยวซ่านเดินไปข้างหน้าต่อ

"ไว้ถึงเชิงเขาพวกเราก็ต้องแยกทางกันแล้ว" หลี่ซู่ซู่บอกเสี่ยวซ่าน "พี่สาวต้องไปอวี๋โจว อวี๋โจวกำลังทำศึก มีอาจพาเจ้าไปด้วยได้ ถึงเวลาข้าจะหาครอบครัวดีๆ ให้กับเจ้า"

เสี่ยวซ่านมองพื้นอย่างห่อเหี่ยวผิดหวัง

ล้วนเป็นเช่นนี้ทุกครั้ง บิดาจากเขาไปอย่างเงียบๆ มารดาก็มาหาเขาน้อยครั้ง ภายหลังบอกว่าจะไปสถานที่อันไกลโพ้น บัดนี้...เด็กสาวตรงหน้าก็จะจากเขาไปเช่นกัน

เสี่ยวซ่านพูด "ท่านรักษาตัวด้วย"

เขาเคยชินกับการจากลาแล้ว ไม่รู้ว่าร่างกายนี้จะมีชีวิตอยู่ได้ถึงวันใดปีใด พี่สาวดูแล้วมิใช่คนธรรมดา นางไปทำการใหญ่ ย่อมมีอาจพาเขาไปด้วยอยู่แล้ว

หลี่ซู่ซู่แม้ใจจะพะวงถึงอวี๋โจว แต่เห็นท่าทางน่าสงสารของเขาแล้ว ยังอดรู้สึกเห็นใจมิได้ นางเดินไปไผ่มาไปหนึ่ง หยดเลือดลงไป เปลี่ยนไปไผ่ ให้กลายเป็นวิคน้อยสี่เขียวอ่อนตัวหนึ่ง นางวางวิหคสี่เขียวลงบนฝ่ามือ ของเสี่ยวซาน "อย่าเสียใจไปเลย ของสิ่งนี้มอบให้เจ้า"

วิหคสี่เขียวดูเฒ่าเองกับเสี่ยวซานอย่างน่ารัก เสี่ยวซานยิ้มมุมปาก ดวงตาฉายแววตื่นเต้นยินดีประปราย "ให้ข้าจริงๆ หรือ"

หลี่ซู่ซู่ยิ้มตอบ "อืม"

เสี่ยวซานเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "มันจะอยู่เป็นเพื่อนข้าตลอดไปหรือ"

หลี่ซู่ซู่ส่ายหน้าไปไผ่ไปหนึ่งสิ้นเปลืองพลังวิเศษไม่มาก เป็นสิ่งมีชีวิตที่นางอาศัยพลังของบุปผาเหนือพิภพเสกขึ้นมา

หากนางตายไป วิคน้อยตัวนี้ก็จะกลับกลายเป็นไปไผ่ดั้งเดิม

เสี่ยวซานเห็นนางสิ้นศรัทธา เขาเหม่อลอยครู่หนึ่ง เอ่ยเสียงเบาว่าหนักแน่น "ข้าจะทะนุถนอมมันให้ดี"

วิคน้อยส่งเสียงร้องจ๊ิบๆ บินไปเกาะไหล่ของเสี่ยวซาน

ในเมืองโม่เหอ เด็กหนุ่มในชุดดำเอนกายอยู่บนบัลลังก์

เขานั่งอย่างเกียจคร้าน ตรงหน้ามีพยัคฆ์ตัวหนึ่งหมอบอยู่ เด็กหนุ่มปรายตามองขุนนางใหญ่ในห้องโถงที่ถูกมัดตัวอยู่อย่างเย็นชา ขุนนางใหญ่ถูกบังคับให้คุกเข่า

"โจรกรบฏ เจ้าสังหารองค์เหนือหัว ไม่คู่ควรที่จะเป็นองค์เหนือหัวคนใหม่!"

"วันนี้ต่อให้พวกข้าต้องตาย ก็ไม่มีทางยอมจำนนให้กับเจ้า!"

"ดูหมิ่นฮ่องเต้แค้นใจแบบนี้ จิตใจโหดเหี้ยมชั่วร้าย ต้องไม่ได้"

ตายดีแน่"

พวกเขามีจำนวนมาก ล้วนเป็นคนสนิทของถานไถหมิงหล่างใน  
แคว้นโจว ทั้งยังติดตามถานไถหมิงหล่างมาหลายปี เวลานี้ทุกคนต่าง  
ไม่ยอมรับถานไถจิ้นที่ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งด้วย 'วิธีการอันมิชอบ'

ข้างนอก ถานไถหมิงหล่างยังถูกตรึงอยู่บนเสาธง นับแต่โบราณ  
จวบจนปัจจุบัน ยังไม่เคยเห็นฮ่องเต้ที่มีสภาพน่าถึงเพียงนี้มาก่อน

เดรัจฉานน้อยตรงหน้าผู้นี้มีไฉ่มนุษย์จริงๆ

ปัญญาชนให้ความสำคัญกับศักดิ์ศรี หากพวกเขายอมจำนนต่อ  
โจรกบฏผู้นี้ อีกพันปีให้หลังตำราประวัติศาสตร์จะบันทึกว่าอย่างไร

เมื่อคิดถึงตรงนี้พวกเขาก็ยิ่งฮึกเหิมกว่าเดิม รวากับกันตำถานไถจิ้น  
มากขึ้นหนึ่งคำ ก็จะมีรู้สึกสาแก่ใจมากขึ้นหนึ่งส่วน

เสียงสภาดำดั่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง ภายในตำหนักเต็มไปด้วยเสียง  
เอะอะจ้อแจ

ขุนพลหลายคนของเผ่าอี่เยวี่ยมองถานไถจิ้น เหงื่อเย็นไหลรินลงมา



黑月光拿稳BE剧本 2  
Hei Yue Guang Na Wen BE Ju Ben 2

ฉันทราอัสดง 2  
เถิงหลัวเหวยจื่อ เขียน  
เม่นน้อย แปล

จำนวน 440 หน้า  
ราคา 499 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2565

Published originally under the title of 《黑月光拿稳BE剧本》  
(Hei Yue Guang Na Wen BE Ju Ben)

Author © 藤萝为枝(Teng Luo Wei Zhi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司  
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537  
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2953-4

ภาพประกอบ 哔哔  
ออกแบบฟอนต์ Zinlin Xin

จัดพิมพ์โดย  
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด  
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี  
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700  
Tel. 02 840 4800  
www.jamsai.com  
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย  
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด  
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงดอนม  
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130  
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3  
www.naiin.com

‘ตอนกระตุกนาร หยุดยังมีให้พญาบารพินต้น’ คือภารกิจของหสิชูชู  
ทว่าอย่างไรนางก็มิเคยคิดไปถึงว่าหนทางเดียวในการถอนกระตุกนารจะเป็นการเปิดหัวใจของพญาบาร!  
เมื่อนางได้หยาดน้ำตาตบวิญญานนารครอบครองแล้ว นางต้องทำให้บารักนาง  
หยาดน้ำตาจะแปรเปลี่ยนเป็นตะปูศักดิ์สิทธิ์กำดอก แล้วค่อยตอกลงไปบนหัวใจเขากิเลดอก  
โดยนางมีเวลาเพียงสามปีเท่านั้นที่จะใช้ตะปูศักดิ์สิทธิ์ตอกลงบนหัวใจเขาได้สำเร็จ  
ชีวิตเดิมก็เป็นเรื่องราวของการต่อสู้ดิ้นรนอย่างถึงที่สุดอยู่แล้ว  
แต่ใครเล่าจะคิดว่าต้องต่อสู้ดิ้นรนถึงเพียงนี้  
พญาบารไม่มียารัก เช่นนั้นย่อมถูกสืบทัดให้เป็นคนเย็นชาไร้ความรู้สึก  
นางต้องสอนให้คนพุนั้นรู้จักความรักและความซึ้ง ความเจ็บปวดและความหวานหอม  
ความรู้สึกของมนุษย์เป็นสิ่งที่ซับซ้อนที่สุดในโลก  
แต่นางกลับต้องสอนทั้งหมดนี้แก่เขา สวรรค์ช่างใจร้ายกับนางเสียจริง

JAMSAI CUSTOMER CARE  
ดูแลนิกรอ่านด้วยใจ  
โทร. 02 840 4800  
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ



กดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2953-4



9 786160 629534

ราคา 499 บาท